

**SØREN
SVEISTRUP
VTÁČATKO**

Ljndeni

Vtáčatko

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Søren Sveistrup
Vtáčatko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

VTÁČATKO

**SØREN
SVEISTRUP
VTÁČATKO**

Preložil Adrián Takáč

Ljndeni

Venujem svojej rodine

1. ČASŤ

Máj 1992

1

Je to len chvíľa, čo sa autobus odklonil z vidieckej cesty zaliatej slnkom na prašnú, čo sa klukatí lesom, ale už teraz je príjemné viezť sa v tieni stromov. Lesná zem je posiatá slnečnými škvrnami, ktoré vytvárajú lúče prenikajúce pomedzi zelené listy. Hmyz sa hmýri v rozvírenom prachu a vysoko v korunách stromov malé vtáky dychtivo trepecú krídlami, hľadajúc partnera alebo vetvičky na stavbu hniezd. Hoci je iba máj a je tesne po desiatej hodine ráno, dvadsaťpäťročný učiteľ biológie Bjarke Venø cíti, že deň bude teplý, akoby bolo leto. S uspokojením sa pozrie na svoju kolegyňu Ann-Louise, ženu v strednom veku, ktorá sedí za volantom autobusu ako už toľkokrát predtým na výletoch s deťmi z detského domova. Skúsene bojuje s hrboľatou cestou, zatiaľ čo si pospevuje študentskú pesničku.

Náš vodič nevie šoférovať autobus, školský autobus...

Spev sa mieša s detským smiechom a Bjarke sa usmieva pri pohľade na šťastné detské tváre, ktoré vidí vo veľkom spätnom zrkadle. Očami potom opäť zabľúdi von za veľké okná. Príroda sa predvádza v celej svojej kráse, na jar sa život prebúdzá všade naokolo, v neposlednom rade vtáky. Keď sa kalendár prehupne do mája, začína sa skutočné obdobie rozmnožovania. Vtáky sa pária, stavajú si hniezda a kladú vajcia. Bjarke dúfa, že bude môcť deťom poskytnúť rovnakú očarujúcu skúsenosť, akú mal on, keď bol dieťa a vydal sa na prieskum do močiarov na západnom pobreží. Motýliky v bruchu mu napovedajú, že táto cesta je niečo špeciálne, pretože deti na sedadlách za ním to v živote nemajú ľahké. Spomína si, že práve to bola jeho motivácia, ktorá ho takmer pred tromi mesiacmi viedla k tomu, aby sa uchádzal o dočasnú pozíciu v detskom domove v Aggersminde. Ako čerstvý absolvent si nevedomoval, že detský domov má aj internátnu školu so stálym pedagogickým zborom, a dokonca aj skutočné učebne v starej budove sirotinca, a hneď ako si prečítal inzerát v odbornom časopise, prihlásil sa. Vzrušený a nervózny o niekoľko týždňov neskôr prišiel do Jyllinge na pohovor s riaditeľom.

Keď takmer vzápätí absolvoval prehliadku so správou, že pozícia je jeho, nemohol sa dočkať, kedy už konečne začne učiť so všetkými myšlienkami, ktoré mu vírili v hlave.

Bjarke sa veľmi potešil, že na výlet vyrazili podľa plánu. Diskrétne si prezerá svoje poznámky v malom denníku, aby sa pripravil. Má v úmysle porozprávať deťom o rozličných druhoch vtákov.

Niežeby si naozaj myslel, že exkurziu zrušia, no mal pocit, že sa niečo deje. Prekvapilo ho, keď ho dnes ráno zavolali do kancelárie riaditeľa a ten mu vysvetlil, že dostal niekoľko otázok od príbuzných detí, ktorí spochybnili bezpečnosť exkurzie. Detský domov v Aggersminde, zodpovedný za bezpečnosť detí, musel tieto pripomienky brať vážne. Spočiatku Bjarke úplne nerozumel tomu, čo mal riaditeľ na mysli, ale nakoniec sa to vyjasnilo. Asi týždeň boli médiá plné správ o deväťročnom chlapcovi Danielovi Strygerovi Hansenovi, ktorý zmizol bez stopy z ihriska na okraji malej dediny v juhozápadnej časti ostrova Sjælland. Chlapca, samozrejme, hľadali. Polícia, domobrana a dobrovoľníci prečesávali miestnu oblasť, zatiaľ čo fotografia chlapcovej pehavy tváre sa opakovane objavovala v novinách a spravodajských vysielaniach krajiny. Fotografia sprevádzal popis: krátke červenkasté vlasy, pehy, štíhla postava, vysoký asi stodvadsať centimetrov, oblečený v modrých šortkách Adidas, modrom tričku, červenej páperovej veste a bielych teniskách. Bola tam aj fotografia bielo-modrej školskej tašky značky Salomon. Zúfalí rodičia žiadali verejnosť o pomoc, ale zatiaľ márne. Polícia s veľkou vážnosťou uviedla, že existuje podozrenie z trestného činu, a médiá špekulovali o možných prepojeniach na iné nevyriešené prípady, ktoré však vyšetrovatelia nechceli komentovať. Bjarkeho, rovnako ako zvyšok Dánska, zasiahli správy a súcitil s chlapcom a jeho príbuznými, ale nenapadlo mu, že incident na juhozápadnom Sjælland by mohol znepokojiť príbuzných detí vo štvrtej triede, pretože Daniel Stryger Hansen sa stratil o viac ako sto kilometrov odtiaľ.

Našťastie riaditeľ usúdil, že Bjarke môže vziať študentov na exkurziu, no s jednou podstatnou zmenou: uskutoční sa pri neďalekom jazere Gundsømagle, a nie vo vtáčej rezervácii, ktorú Bjarke pôvodne naplánoval. Jazero Gundsømagle bolo bližšie k detskému domovu a všetci sa chceli cítiť bezpečne. Deti boli už niekoľkokrát na exkurzii v tejto oblasti, stávali tam vatry alebo sa hrávali na schovávačku. Bjarke stál v kance-

lárii riaditeľa a cítil sa nervózne a podráždene, pretože venoval veľa času dôkladnej príprave na návštevu vtácej rezervácie. Keď sa však oboznámil s vtáctvom v okolí jazera Gundsømagle, uvedomil si, že bude stále môcť poskytnúť svojim študentom zážitok, ako si zaumienil. Tak ako počas tých niekoľkých mesiacov, čo tam učil, aj na plánovanej exkurzii sa snažil u detí vzbudiť záujem o vtáčí život v okolí dánskych jazier a močiarov a mal hrejivý pocit, že sa mu podarilo jeho poslanie naplniť. Zdalo sa, že deti sú v mimoriadne dobrej nálade a na dnešný výlet sa tešia.

Keď ide dolu kopcom, zápasí s volantom. Náš vodič nevie šoférovať autobus, školský autobus...

„Kedy tam už budeme?“

Bjarke sa snaží prekričať hlučné deti a rádio v autobuse, vysielajúce nové správy o etnických čistkách v Juhoslávii. Chystá sa znova položiť otázku Ann-Louise, ale autobus v tej chvíli vyjde z lesa a krajina sa pred nimi otvorí. Je to prvá exkurzia, ktorú Bjarke zorganizoval pre svoju triedu, a pri pohľade na hustý porast trstia, rozprestierajúci sa zo všetkých strán od lesa smerom k jazeru, mu stiahne žalúdok.

* * *

Slnko je vysoko na oblohe a vlhkosť z okolitej vegetácie spôsobuje, že Bjarke mu kvapká z nosa pot, keď sa o hodinu a pol neskôr spolu s deťmi brodí trstím. Odvážne sa suchcú popri brehu v plytkej močiarnej vode obklopenej zo všetkých strán rastlinami vysokými aj dva metre. Hoci sa Bjarke snaží rozprávať o spevavcoch z trstia tak pútavo, ako len vie, nemôže si nevšimnúť, že záujem detí postupne opadáva. Vybavení gumákmi, vedierkami a sieťkami už nazbierali perie a vaječné škrupinky rybárov riečnych, sýkoriek i čajok. Cestou našli aj mŕtve žaby, magické kamene a sladkovodné mušle, ktoré, ako im Bjarke práve ukázal, možno otvoriť vreckovým nožíkom, ktorý má so sebou. Deti však prešlo nadšenie dávno pred tým, ako Bjarke oznámil pätnásťminútovú prestávku. Nakoniec zbadá, čo hľadal, a energicky na to ukazuje.

„Pozrite! Podte sa pozrieť na hniezdo trsteniarika škriekavého!“

Deti, najmä dievčatá, sa zhromaždia okolo Bjarkeho, ktorý si čupol. Niekoľko metrov v trstí vidieť hniezdo, ktoré je takmer hotové. Je to

celkom obyčajné hniezdo, ale Bjarke mu poskytne príležitosť predniesť deťom starostlivo pripravenú prednášku.

„Hniezdo je znamením, že samček a samička si navzájom vybrali jeden druhého a vytvorili pár, a podľa starých povier sa to deje na Valentína. Keď dostávajú hniezdo, samička znesie vajíčka, a keď sa z vajíčok vyľiahnu mláďatá, rodičia sa o ne starajú, krmia ich a učia lietať.“

Dievčatá sledujú, ako pár trsteniarikov poskakuje okolo hniezda, a niekoľko detí pri pohľade na túto idylku vykrikuje „jé“ a „ó“. Bjarke sa usmeje sám pre seba a takmer sa mu podarí ignorovať chlapcov, ktorí sa vzadu nahlas sťažujú.

„Som hladný.“

„Kedy sa budeme hrať na schovávačku?“

„Fuj, čo je to?!“

Bjarke sa otočí s pocitom úľavy, že niečo prerušilo chlapčenské šomranie. Emil, ktorého si Bjarke pamätá, stojí so znechuteným výrazom v tvári a hľadí na niečo v trstí o trochu ďalej. Deti sa pohnú smerom k nemu a Bjarke opatrne vloží vreckový nôž späť do batoha, ten položí na malú vyvýšeninu v trstí a poberie sa za nimi, aby sa aj on pozrel.

Keď podíde bližšie, vidí Emila stáť a ukazovať chvejúcim sa prstom na niekoľko blízko pri sebe stojacich rastlín, kde visí ďalšie vtáčie hniezdo. Je malé, zamotané a takmer úplne skryté pred zrakmi ostatných. Veľké ružové mláďa, ktoré leží v hniezde, je slepé a nahé a pripomína embryo. Trochu sa však hýbe. Vypúlené oči za pootvorenými očnými viečkami sa chaoticky hýbu sem a tam a kostnatým chrbtom sa oduševnene snaží vytlačiť iné vajíčko k vonkajšiemu okraju hniezda. Špicatými pazúrikmi pevne zaborenými v natesno naskladaných vetvičkách hniezda urobí pomalý, neistý krok a jeho malé ružové nožičky sa chvejú pod váhou vajíčka.

„Čo je to?“ zaznie zvedavo z krdla detí. Aj Bjarke je ohromený, pretože to nie je pohľad, ktorý by tu očakával.

„Aj to je hniezdo trsteniarika škriekavého. Navštívilo ho však kukučie mláďa a, ako môžete vidieť, nie je veľmi milé,“ vysvetľuje tlmeným hlasom, zatiaľ čo sa stará o to, aby sa deti držali ďalej od hniezda.

„Prečo vytláča to druhé vajíčko von?“

„Má to v povahe,“ odpovedá Bjarke. „Kukučky nie sú ako iné vtáky. Nevytvárajú stabilné páry, ale pária sa krížom-krážom. Samička potom kladie vajíčka do hniezd iných vtákov, aby sa o ne nemusela sama starať. Keď sa mláďa kukučky vyľiahne, začne vytláčať ostatné vajíčka a mláďatá von z hniezda, aby ho mohlo mať pre seba.“

Kukučie mláďa úspešne odtláči vajíčko k okraju hniezda a s vypätím všetkých síl prevalí svojho nevyľiahnutého rivala von. Malé, ľahké vajíčko ladne preplachtí vzduchom a pristane v stojatej vode pod hniezdom, kde sa už vznáša jedno bezvládne mláďa trsteniarika.

„Vytláči všetkých von, aby zomreli?“ nedôverčivo sa ozve niekto z davu, zatiaľ čo niekoľko dievčat vystrúha znechutené grimasy.

„Jednoducho to má v povahe. Na druhej strane, takto pekne vyrastie a celé leto hovorí kukuk, a to sa nám páči.“

„Aj Emil je mláďa kukučky,“ zrazu jedno z dievčat vysloví pichľavú poznámku a ukáže na chlapca, ktorý hniezdo objavil.

„Nie, sama si kukučie mláďa!“ oponuje Emil rýchlo a ukazuje späť na dievča menom Mia. Niekoľko detí sa mu však už začalo posmievať. Skôr než Bjarke stihne niečo povedať, v trstí sa objaví Ann-Louise.

„Dobre, deti! Odložte batohy, zahrajte sa na schovávačku a potom sa spolu najeme. Emil, môžeš začať počítať.“

„Ja nechcem počítať!“

„Počítaš. Batohy si odložte tam!“ Ann-Louise bez zaváhania rozdáva pokyny. „Sieťky položte sem na kopy a môžete začať.“

Deti urobia, ako im Ann-Louise prikáže, a všetky odhodia svoje batohy na malú vyvýšeninu pri brehu jazera, kde je už položený Bjarkeho batoh. Bjarke si opäť pripomenie, že sa môže veľa naučiť zo spôsobu, akým Ann-Louise pevnou rukou diriguje deti. Emil chvíľu váhavo postáva, ale potom sa rázne otočí chrbtom a začne nahlas počítať.

„Počítam do jeden a počítam do dva. Žaba nenosí ponožky a topánky, kva-kva.“

„Počítam do tri a počítam do štyri. Keď sliepku stlačím, znesie prazenicu, kikirí!“

Deti kričia od vzrušenia, odhadzujú posledné vedierka a sieťky a ponáhľajú sa skryť do trstia. Ann-Louise vezme do náručia hromadu vedierok a zamieri späť k lávke.

„Mám tu zostať a dávať na ne pozor?“ pýta sa Bjarke.

„Nie, to je v poriadku. Vedia, ako ďaleko môžu zísť.“

Bjarke s úľavou prikývne, pretože si potrebuje oddýchnuť. Neskôr sa ho budú pýtať, či v tom čase počul hluk motora pri brehu, ale nebude si to pamätať. Počuje iba Emilov hlas, ako počíta, zatiaľ čo si utiera pot z čela a nasleduje svoju kolegyňu, kráčajúcu s hromadou sietí a vedierok pod pažou.

„Počítam do päť a počítam do šesť...“

* * *

Keď Emil dokončí riekanku, otočí sa a rozhliadne sa okolo seba. Nikoho nevidí, ale rýchlo sa začne brodiť trstím pozdĺž brehu vľavo, odkiaľ práve začul chichot a šepkajúce hlasy. O pár krokov ďalej nájde prvé tri dievčatá.

„Nájdené!“ zvolá, ale ponáhľa sa ďalej pomedzi vysoké steblá trstia, tentoraz smerom k jazeru.

„Povedz kukuk!“

Kdesi v okolitom trstí počuje spolužiakov kričať „kukuk“ a podľa zvuku mení smer. Takmer presne v tej chvíli ich zbadá viacerých.

„Nájdení, nájdení!“ vykrikuje znova a znova. Niektoré deti sa začnú nahnevane vracť späť k brehu, ale Emil nechce strácať čas škodoradosťou. Stále sa cíti zahanbený pri pomyslení na to, že ho pred chvíľou nazvali kukučím mláďatom. Nechápe, prečo to Mia povedala. Nepochybuje, že kukučie mláďa je zlé a hlúpe a myslí len na seba, takže mu siahlo žalúdok, keď ho k nemu prirovnali. Čím viac o tom Emil premýšľa, tým dôležitejšie je pre neho nájsť ostatných a vyhrať hru.

„Povedzte kukuk!“ vykrikuje čo najhlasnejšie a dychtivo beží smerom, odkiaľ počuje výkriky. Šermuje rukami, rozhrňa tvrdé stonky rastlín a čoskoro nájde niekoľko svojich spolužiakov, ktorí sa musia vrátiť späť.

„Povedzte kukuk!“ rozkáže a uvedomí si, aký skvelý pocit je vyhrávať. Krátko sa zastaví a snaží sa zistiť, koho ešte nenašiel. Určite mu chýba Anders, Ole a Mia, ale teraz nikto nekričí kukuk. Okolo neho je ticho a počuje len zvuk svojich gumákov, čľapkajúcich v mútnej vode, a šuchot trstia na oblečení. Pohybuje sa vpred trochu pomalšie, stále odhodlaný

vyhrať hru, a zastaví sa, až keď príde takmer k jazeru, na miesto, kam majú zakázané ísť. Tu je trochu veterno. Steblá trstia sa kníšu okolo neho, ale nevidí nikoho zo svojich spolužiakov. Ako tam Emil stojí sám, opäť začne mať pocit, že je ostatným na smiech.

„Nie je to zábava, keď nič nehovoríte,“ vyhrkne nahlas. „Povedzte kukuk!“

Hlas, ktorý začuje, sa líši od ostatných. Znie energetickejšie. Takmer ako skutočný vták. Zároveň je prekvapivo blízko. Tak blízko, že sa Emil vystrašene otočí a skúmavo sa zahľadí do trstia, okolo ktorého práve prešiel.

„Anders, si to ty?“ pýta sa váhavo, ale v tichu, ktoré nasleduje, počuje len hvízdanie vetra v trstí.

„Haló, Anders, povedz niečo!“

Emil zadrží dych a sústredene počúva.

„Viem, že tam niekto je,“ povie nahlas a rýchlo sa ponáhľa do najbližšieho porastu, aby zistil, ktorý z jeho spolužiakov sa tam skrýva, ale nikoho nenájde. Len ďalšie steblá trstia pomaly sa kníšu vo vetre.

Potom sa hlas ozve znova. Teraz je ešte bližšie a Emil sa ho snaží nájsť. Vychádza z trstia priamo pred ním. Emil urobí váhavý krok vpred a pomaly natiahne ruku, aby rastliny odhrnul nabok. V tej chvíli mu ruka zamrzne vo vzduchu. Uvedomí si, že zvuk nemusí pochádzať ani od jedného z jeho spolužiakov, niekto alebo niečo, čo nepozná, sa zapojilo do ich hry. Možno nejaká príšera. Emil sa pokúsi zahnať tú myšlienku. Už je veľký chlapec, má takmer jedenásť a vie, že je detinské takto rozmýšľať. Chystá sa urobiť ďalší krok vpred, keď zrazu jasne začuje ťažký dych kdesi vo svojej blízkosti.

Emil váhavo zdvihne zrak. V trblietavom slnečnom svetle rozozná vysokú postavu týčiacu sa pár metrov pred ním na druhej strane porastu. Stojí nehybne, akoby vyčkávala. Stažka sa nadychuje a vydychuje, takmer ako kone za ohradou, ktoré vídava, keď občas navštívia farmu blízko detského domova. Emil stojí ako obarený. Počuje tlkot vlastného srdca. Akoby všetko odrazu záviselo od toho, či dokáže nevydať ani hláska, ani sa len nenadýchnuť. Potom sa rýchlo otočí a rozbehne sa opačným smerom, čo mu sily stačia.

Emil sa prebíja trstím, cíti, ako ho steblá šľahajú do tváre a hoci už nevie, ktorým smerom je breh jazera, zúfalo sa snaží drať vpred. Gumá-

ky má ťažké ako olovené závažia. Znova a znova ich v panike vyťahuje z blata, zatiaľ čo sa voda vlieva do stôp, ktoré po ňom ostávajú. Naslepo zápasí s okolím a vie, že ak sa čo i len raz odváži obzrieť späť, od strachu asi zomrie.

Zrazu sa mu jedna noha zasekne v blate. Emil padá dopredu a nestihne včas vystrieť ruky. Tvárou napred spadne do plytkej vody. Chvíľu sa nedokáže nadýchnuť, a keď konečne v zúfalstve zdvihne hlavu, vystrašene ostane ležať v trstí a čaká, či nezačuje kroky alebo ten ťažký dych. Z brady mu kvapká bahnová voda, ale inak je všade ticho. Opatrne sa rozhladne. Pomaly si uvedomí, prečo spadol, a z plného hrdla začne kričať.

* * *

Začína pršať, keď sa na okraji lesa objavia prvé neoznačené policajné autá. Tmavé mraky sa zhlukujú na oblohe nad jazerom, a keď trojica policajných dodávok dorazí na parkovisko a zastaví medzi ostatnými policajnými autami, Bjarke v diaľke počuje hromobitie.

Exkurzia sa zmenila na nočnú moru. Nad ním krúži vrtulník, psovodi so psami prehľadávajú breh jazera v oboch smeroch a v trstí naokolo vidí desiatky uniformovaných policajtov, kráčajúcich s očami upretými na močiarnu vodu. Na parkovisku a na chodníku sa nachádzajú technici v bielych plášťoch. Nosia kufre a v daždi si vymieňajú slová, ktorým Bjarke nerozumie, zatiaľ čo ich ostatní kolegovia sa rozostavili okolo bieleho stanu ďalej v trstí, blízko miesta, kde sa našli časti tela.

Bjarke sa okamžite ponáhlal tým smerom, keď začul krik. Uprostred hustého porastu ležal Emil v močiarnnej vode a hystericky sa snažil zbaviť mokrej látky, omotanej okolo svojej nohy. Mia a niektoré ďalšie deti, ktoré prišli pred Bjarkem, ticho a šokovane stáli trochu obďaleč. Až keď si Bjarke uvedomil, že to, čo má Emil omotané okolo nohy, je premočená červená vesta, pochopil, na čo sa deti pozerajú. V kalnej vode vedľa nich plávala biela športová topánka, modré šortky a školská taška, a vedľa nej trčala z blata bledá tvár očividne mŕtveho chlapca. Pery mal sivé, červené vlasy mokré a strapaté, oči tupo hľadeli na oblohu. Kúsok odtiaľ na svoje zdesenie Bjarke objavil odtatú detskú ruku a zúfalo sa snažil odohnať deti preč.

Bjarke má pocit, že musí znova vracat'. Stojí v daždi pri autobuse na mieste, kde iba pred pár hodinami zaparkovali v úplne inom živote. Pociť neskutočna ho čoskoro premôže, ale musí sa dať dokopy a myslieť na deti, ktorých vystrašené, bledé tváre vidí cez okná autobusu, zatiaľ čo policajti stále chodia hore-dolu a vypočúvajú posledné z nich. Na strie-dačku sa policajti pýtali Emila a ostatných detí na to isté: „Ako vyzeral ten muž v trstí? Mal nejaké poznávacie znamenie? Ktorým smerom odišiel?“ Bjarke sa domnieva, že všetky deti už dávno povedali všetko, čo vedeli, a jediné, na čo myslí, je dostať ich preč od jazera, ktoré bude navždy miestom, kde našli mŕtvolu Daniela Strygera Hansena.

Keď Bjarke konečne začuje, že výsluchy sa nateraz skončili, a posledný policajt vystúpi z autobusu, rýchlo nastúpi. Emil si sadol na jedno z predných sedadiel a schúlil sa pod deku, zatiaľ čo Ann-Louise pri ňom stojí so slzami v očiach a bojuje s jeho bezpečnostným pásom.

„Môj batoh, kde je môj batoh?!“

Niekoľko detí sa začne horúčkovo pozerat' pod sedadlá a vtom si Bjarke spomenie na batohy, ktoré zabudli na vyvýšenine v trstí. Ann-Louise zapína bezpečnostné pásy ďalším deťom a Bjarke sa ponáhla von z autobusu a beží cez dažď smerom k mólu. Zrazu si spomenie, že policajti ich dôrazne upozornili, aby nechodili do okolitého trstia, kým celé územie dôkladne nepreskúmajú. Teraz však všetci pracujú v blízkosti bieleho stanu, takže tu nie je nikto, koho by sa mohol opýtať, či tam môže ísť. Bjarke sa rozhliadne a skočí do trstia. Krátko nato nájde mokré batohy, ktoré sú pohodené tak, ako ich nechali. Rýchlo ich pozbera, ale keď chce zobrať vlastný, zistí, že zips je otvorený. Zmätene nazrie do veľkého batoha a na svoje prekvapenie vidí, že dolu na dne leží jeho vreckový nôž s vytiahnutou čepelou. Bjarke pomaly vezme nôž. Je presvedčený, že nôž zložil, prv než ho vložil do batoha. Váhavo a s neprijemným pocitom v žalúdku uchopí čepel medzi palec a ukazovák, aby nôž zložil, ale potom zistí, že je zalepená krvou. Zmätene sa rozhliadne a vtedy zbadá hniezdo.

V trstí je hniezdo, na ktoré sa s deťmi pred niekoľkými hodinami pozerali, roztrhané v hrubých šklbancoch. Niečo neurčité pláva vo vode pod hniezdom a Bjarke musí podísť bližšie, aby zistil, čo to je. Uvedomí si, že sú to kúsky mäsa. Mláďa kukučky je rozrezané na malé časti. Tenké ružové nohy, krídla a útly trup plávajú v močaristej vode vedľa vajčeka

a mŕtveho mláďaťa trsteniarika škriekavého. Na zlomenom stebľe rákosia je brutálne nabodnutá žilnatá hlava mláďaťa kukučky s vypúlenými očami.

Krátko nato sa Bjarke vráti do autobusu. Rozloží mokré batohy na podlahu a rezignovane padne na svoje miesto. Ann-Louise zatvorí dvere autobusu zo svojho miesta za volantom a uháňa späť lesom, akoby mali v päťach všetkých čertov. Niečo povie, niečo starostlivé a upokojujúce, ale Bjarke ju sotva vníma. Zo svojho sedadla sa pozrie do spätného zrkadla autobusu. Všetky deti sedia na svojich sedadlách, niektoré plačú, niektoré tupo hľadajú do okien, iné sa držia za ruky.

Nález kukučieho mláďaťa je niečo, čo by mal nahlas oznámiť. Vo svojej mysli zúfalo hľadá vysvetlenie toho, čo sa mohlo stať, a pred očami sa mu vynoria stovky zábleskov udalostí dnešného dňa. Znovu a znovu sa vracia k tomu, že len niektoré z detí mohlo vidieť, kam odložil nôž, ale je pre neho úplne nepredstaviteľné, že by ho dieťa bolo použilo na to, čo práve videl.

Bjarke sa snaží upokojiť. Musí existovať iné, menej hrozivé vysvetlenie, ktoré vyjde na povrch, keď sa trochu otrásie z tejto nočnej mory. Zapne si bezpečnostný pás a jeho dych sa konečne začne vracáť do normálu. Opäť sa pozrie do spätného zrkadla. Tentoraz si všimne nevýraznú tvár, ktorú v odraze vidí trochu rozmazane za sedadlami v zadnej časti autobusu. Keď sa jasné, tajomné oči stretnú s jeho pohľadom v zrkadle, je to Bjarke, kto prvý odvráti zrak.

Štvrtok, 13. februára, súčasnosť

2

Silje Thomsenová cíti tlak tiel za sebou v preplnenom vagóne, keď metro začne brzdiť. Dvere sa otvoria a s bijúcim srdcom a dlaňou zovretou okolo mobilného telefónu sa ponáhľa, aby vystúpila von. Signálne zvuky sa miešajú s rozhovormi ľudí a so syčivým zvukom metra prichádzajúceho na opačnú stranu nástupišta a ona rýchlo prechádza davom bez toho, aby sa obzrela späť. Ak bol ten psychopat v rovnakom vlaku ako ona, nechce strácať ani sekundu. Na eskalátore rýchlo prechádza okolo ľudí, a keď dôjde na úroveň ulice, pocíti miernu úľavu, že sa môže skryť v tme a zime vonku, ktorá ju víta snehom a dažďom. Svetlá áut osvetľujú predmestský bulvár a pneumatiky špliechajú vodu na všetky strany, zatiaľ čo ona beží smerom k jednej z autobusových zastávok na pravej strane námestia. Autobus, ktorým chce cestovať, je už pristavený pri chodníku, takže Silje zrýchli, ale tesne pred tým, než tam dorazí, vidí, ako autobus pomaly štartuje a opúšťa autobusovú zastávku. Celá zadýchaná sa zastaví. Kým sa jej frustrácia vytratí, pocíti, ako jej v ruke zavibruje mobilný telefón, a hoci nepochybuje o tom, kto to je, vystrašene sa pozrie na malú obrazovku.

„Počítam do štyri, počítam do päť. Dostane sa Silje domov späť?“

Správa od neznámeho odosielateľa prinúti Silje obzrieť sa na ľudí hrnúcich sa z metra. Potom sa otočí a rozhodne vykročí na cestu. Autá začnú brzdiť, niektoré z nich sa na zasneženej ceste šmýkajú a takmer do nej vrazia, ale ona prejde na druhú stranu a dá sa do divokého behu po najbližšej ulici.

Až keď sa Silje dostane ku skratke pri panelákoch, odváži sa opäť trochu spomaliť. Cíti sa zmáčaná snehovými vločkami víriacimi okolo seba a zachytávajúcimi sa jej vo vlasoch a strasie sa od emócií a chladu zakaždým, keď sa otočí, aby sa pozrela späť.

Mobil jej znovu zavibruje.

„Počítam do sedem, osem a deväť. Silje je vlhká, chce trtkat' a to hneď.“

Ponáhla sa cez spleť chodníkov, ako to robila často, zvierajúc v ruke teplú dlaň svojej dcéry, ale keď prejde okolo posledného paneláka a vojde na zasneženú ulicu, stále sa necíti bezpečne. Hoci domy za živými plotmi vyzerajú útulne so zlatým svetlom z okien odrážajúcim sa od okolitého snehu, ponáhla sa po chodníku, až kým nepríde k plotu z drevených dosiek a k záhradnej bránke, na ktorej je klincami pribitá ceduľka s nápisom NA PREDAJ. Otvorí bránku a cestou po záhradnom chodníčku do svojho domu opäť cíti, ako jej zavibruje mobil.

„Počítam do ó, počítam do í. Keď ju nájdu, hra sa skončí?“

Silje zúfalo zápasí s kľúčmi. Za sebou cíti, ako sa k nej tma zo záhrady zakráda čoraz bližšie, ale nakoniec otvorí vchodové dvere a vtrhne dovnútra. Prudko za sebou zabuchne dvere a zamkne aj bezpečnostný zámok. Vnútri jej tma dodáva pocit bezpečia, a preto nechce rozsvietiť svetlo. Namiesto toho sa ponáhla cez tmavý dom do kuchyne okolo prázdnej izby svojej dcéry, nezdržiava sa ani vyzliekaním kabáta a vyzúvaním mokrých topánok.

S rozsvieteným mobilným telefónom zúfalo čosi hľadá v neporiadku v kuchynskej zásuvke, a keď zdvihne niekoľko vecí na kuchynskom stole, konečne nájde balíček s novými SIM kartami. Otvorí plastový obal, vytiahne novú kartu a už zo zvyku sa uistí, že má uložené kontakty v telefóne. Keď vytiahne starú kartu a nahradí ju novou, okamžite pocíti úľavu. Zapne telefón, a kým sa rýchlymi krokmi ponáhla naspäť cez dom, nájde číslo svojej dcéry.

„Ahoj, zlatko. Všetko OK. Toto je teraz moje nové číslo. Čoskoro sa uvidíme. Lúbim ťa. Mama.“

Bez dychu stojí pri okne v rohu veľkej tmavej miestnosti a hľadá von cez pootvorené žalúzie. Tmavý dvor, kríky a stromy, o ktoré sa kedysi rada starala, sú pokryté novým snehom a vonku na ceste vidí vo svetle pouličnej lampy snehové vločky, padajúce z neba a víriace vo vetre. Ten pohľad ju takmer upokojí, ale potom si všimne postavu. Cez trhliny v drevenom plote vidí, ako sa pomaly zakráda dopredu. Silje zadrží dych a pripravuje sa, že vytočí číslo stodvanásť. Keď však postava prejde o kúsok ďalej, zbadá pod záhradnou brámkou malého psíka na vôdke, ktorý sa so zasneženými labkami snaží dobehnúť staršiu ženu kráčajúcu pred ním.

Silje sa v tme usmeje. S úľavou a trochu zahanbene. Je predsa dospelá žena a stojí tam a schováva sa ako malé dieťa. Pomyslí si, že už musí rozmýšľať racionálne. Od zajtra musí brať vážne svoje rozhodnutie, že si nájde nové bezpečné miesto, kde môžu začať odznova, hoci si to nemôže dovoliť. Potom jej však znova zavibruje mobilný telefón a ona sa naň pozrie, aby odpísala svojej dcére.

„Nájdená.“

To malé slovo na displeji od neznámeho odosielateľa zažiari v tme a paralyzuje ju. Odrazu je strach späť, ale tentoraz sa mieša s pocitom zmätenia. Je to len pár okamihov, čo začala používať nové číslo, a nikto okrem jej dcéry o tom nemôže vedieť. Potom jej napadne, že v panike musela vrátiť späť do telefónu starú SIM kartu, keď sa v chvate snažila karty vymeniť.

Vráti sa do kuchyne a trasúcimi sa rukami prevracia kôpku na stole. Presne vie, kam položila malú krabičku so SIM kartami a v záchvate paniky ju hľadá po celej kuchynskej linke i na podlahe. Krabička tam však nie je. Otvorí zásuvku a s každým neúspešným prehrabnutím vo veciach sa jej do hlavy vkráda tá istá myšlienka. Na obale bolo telefónne číslo novej SIM karty, ktorú si vybrala, a ak obal už nie je na stole, tam, kde ho nechala, musí na to existovať nejaké vysvetlenie. Keď však prišla do domu, vchodové dvere boli zamknuté, okná zatvorené a zaisťované. Dookola si to opakuje, až do chvíle, kým telefón opäť nezavibruje. Vtedy sa úplne zrúti.

Tentoraz to nie je žiadny text. Iba malá ikona, náhľad s nejasnou fotkou. So slzami stekajúcimi po lícach si povie, že na ňu neklikne, ale potom položí prst na displej a otvorí fotografiu.

Spočiatku nechápe, na čo sa pozerá. Potom sa zjaví tmavá miestnosť so siluetou ženskej postavy. Žena v zimnom oblečení stojí pri okne a pozerá sa cez žalúzie. Cez medzeru medzi lamelami rolety, ktoré žena jednou rukou oddeľuje, pod tlmeným svetlom pouličnej lampy vidieť snehové vločky. Potom si Silje uvedomí, že žena na obrázku je ona. S hrôzou sa otočí k dverám obývačky a v tme za ňou zrazu niečo ožije.

Piatok, 14. februára, súčasnosť

3

Naia Thulinová sa nemôže ubrániť úsmevu. Bjørnov hlas je teplý a vďaka novej kožušinovej čiapke, strnisku a snehu v pozadí vyzerá ako nejaký arktický divoch. Zatiaľ čo spolu vedú videohovor, dychtivo jej vysvetľuje výhody zimných športov a takmer vrazí do ďalšieho chodca na chodníku v mestskej časti Indre By, kadiaľ kráča. Naia práve vychádza z kovového výťahu na druhom poschodí budovy v Glostrupe, kde sa nachádza jej pracovisko, NK3.

Pre Naiu je nezvyčajné usmievať sa takto skoro ráno. Ešte pred trištvrtehodinou nič nenasvedčovalo tomu, že by sa mohla usmievať, keď nastúpila do služobného auta a vyrazila do fujavice, aby sa dostala do práce. Po prvé, ranné spravodajské vysielanie rádia sa vyžívalo v tom, že dnes má ministerstvo spravodlivosti rozhodnúť o výsledku sťažnosti, ktorú proti vyšetrovaniu podali príbuzní Caroline Holstovej. Vražda devätnásťročnej stredoškolačky z Hvidovre je po viac ako dvoch rokoch stále neobjasnená a blížiacie sa rozhodnutie v prípade dalo moderátorovi spravodajstva príležitosť opäť zrekapitulovať množstvo nechutných detailov o zločine. Potom slovo odovzdali niekoľkým ďalším moderátorom, ktorí sa rozhodli zamerať na dnešný deň, 14. február. Takže dnes je Valentín, o ktorom Naia blažene nevedela, až kým obaja moderátori neotvorili ústa. Štebotali si o honbe za láskou a romantickým stavaním hniezda a úplne neznesiteľné bolo, keď začali poslucháčov vyzývať, aby im zavolali a porozprávali o prvom stretnutí so svojou životnou láskou. Keď Naia konečne dorazila na parkovisko, nemala ďaleko od toho, aby tam zavolala a navrhla, aby oslavu sviatku lásky navždy zakázali, ale pohľad na Bjørna na displeji jej mobilu spôsobil, že zabudla na svoj odpor voči prehnane sentimentálnej romantike.

Bjørn, alebo Valdeho otec, ako mu ešte pred niekoľkými mesiacmi hovorila, sa opäť objaví na displeji, a hoci Naia nechce prerušiť rozhovor, pripomína si, že sa musí poponáhľať, ak nechce meškať na stretnutie.

„Máme si so sebou priniesť niečo špeciálne?“

„Len dobrú náladu. Bude to obrovská zábava.“

Naia dorazí k prvým skleneným dverám svojho oddelenia, kde si pípne prístupovú kartu. Len pred niekoľkými dňami zistila, že výlet Leinej triedy do Isabergu vo Švédsku bude už tento víkend. Po práci sa zastavila u Bjørna ako už veľakrát predtým a Bjørn, ktorý práve dostal zoznam účastníkov, sa jej prekvapene spýtal, prečo sa ona a Le neprihlásili, ako sa dohodli. Naia nervózne prestupovala na mieste. Sčasti preto, že si uvedomila, že sa nestihla zaregistrovať včas, a sčasti preto, že to bola práve ona, kto Bjørnovi navrhol, aby išli na výlet spolu, hoci vedela, že je to výlet iba pre otcov a ich deti.

Bjørn sa okamžite snažil zistiť, či by Le a Naia mohli ísť, ale kým jej pred pár minútami nezavolať, nevedela, či sa švédskemu penziónu podarilo nájsť ešte jednu voľnú izbu. Až teraz môže Naia skutočne začať myslieť na lyžiarsky výstroj a oblečenie, ktoré stojí majland.

„Ak nič nemáš, pozriem sa, čo mám v šatníku po svojich dievčatách.“

„Musím sa pozrieť, čo máme doma. A si si istý, že môžem ísť aj ja?“

„Jasné, že môžeš. Je to smiešne pravidlo, že na otcovský výlet by mali ísť iba otcovia.“

Bjørnova tvár sa na displeji šibalsky usmieva a ani Naia sa neubrání letnému úsmevu. Bol to jeden z Leinych argumentov, prečo by nemali ísť. Keďže Le podľa vlastných slov nemá otca, nemyslela si, že by bol výlet určený aj pre ňu, s čím Naia rozhodne nesúhlasila.

„Ďakujem,“ povie úprimne.

„Je to pre naše dobro. Deti pošleme do snehu a potom utečieme a nájdeme si miesto, kde sa môžeme maznať. Uvidíme sa v autobuse?“

Naia sa usmeje, prikývne a neochotne ukončí hovor s Bjørnom. Dorazila už k druhým skleneným dverám, a keď opäť naskenuje prístupovú kartu, konečne vstúpi do oddelenia. Prístupový proces je jednou z mála vecí, na ktoré si od svojho nástupu do funkcie vyšetrovatelky v Národnom centre pre kyberkriminalitu pred viac ako rokom ešte stále celkom nezvykla. NK3, ako sa oddelenie familiárne nazýva, spadá pod Národnú centrálu osobitných druhov kriminality a nachádza sa v priemyselnej oblasti v Glostrupe. Rozhodne je to miesto, kde je nevyhnutné stále mať pri sebe prístupovú kartu. Práve teraz ju však ustavičné overovanie netrápí

a využíva prechádzku, aby si naplánovala dnešné pracovné aktivity tak, aby sa čo najskôr mohla vrátiť domov a začať baliť veci pre seba a Le.

Ak by jej niekto pred tromi alebo štyrmi mesiacmi povedal, že sa šťastne zapletie s rozvedeným otcom z Leinej školy, vysmiala by sa mu. Po prvé, takýto vzťah pre ňu znel asi rovnako lákavo ako každoročná domová schôdza. Po druhé, jej srdce bolo v tom čase stále zlomené spôsobom, aký predtým nezažila.

Pochmúrne októbrové dni sa vliekli a ona sa snažila sústrediť na to, aby zabezpečila čo najlepší život pre Le. Jednej noci po tom, čo Le uložila do postele, si Naia v zúfalom pokuse dať sa dokopy a pohnúť sa ďalej aktualizovala aplikáciu Tinder a rozhodla sa zistiť, ako to vyzerá na internetovom trhu s mäsom. Bolo to ešte horšie, ako si pamätala, a v nekonečnom prúde potenciálnych kandidátov, ktorí sa jej ponúkali s vypnutými hrudníkmi, športovými autami a karbónovými bicyklami, sa odrazu na fotke objavila Bjørnova tvár. Spoznala ho, pretože ho z času na čas zahliadla na školských chodbách medzi ostatnými rodičmi. Prirodzene, odmietla jeho štyridsaťštyri rokov a arogantný výraz typu *Viem, že vyzerám dobre*, ktorý vyžaroval z jeho až trochu príliš pekných očí. Samozrejme, aj všetkých ostatných odmietla potiahnutím doláva.

Asi o týždeň neskôr vošiel tento muž, premočený od dažďa, cez dvere do kodanského skejtbordového parku, kde sedela medzi ostatnými rodičmi a zabíjala čas s mobilným telefónom, zatiaľ čo čakala, kým sa Le neskončí tréning. Bjørn jej priateľsky kývol na znamenie, že ju spoznal zo školy. Keďže na jej lavičke neboli žiadne iné voľné miesta, musela odpovedať áno, keď sa jej opýtal, či si môže prisadnúť, a krátko nato začal rozhovor s otázkou, koho je matkou. Hoci Naia nemala náladu s nikým sa zhovárať, na Bjørnovi bolo niečo, čomu nevedela povedať nie. Mal v sebe závideniahodnú ľahkosť, zdal sa priamočiary, zaujatý, a arogancia, o ktorej si myslela, že ju videla na jeho profile na Tinderi, sa ukázala ako zdravé sebavedomie. Prezradil jej, že je otcom Valdemara, ktorý bol tiež posadnutý jazdením na doske so štyrmi kolesami, a že dnes má za úlohu zúčastniť sa na tréningu on, keďže jeho bývalá manželka je na jazdeckom tréningu s jeho staršími dcérami.

Naia mu porozprávala o svojich zážitkoch s Le, ktorú učenie veľmi nezaujímalo, zato skejtbord a graffiti áno, ako aj o dcérinej úplne nerealic-

kej túžbe íst po letných prázdninách na strednú školu. Bjørn vedel všetko o nepríjemných týždňoch, pretože Valde mal dve staršie sestry, a jeho bezstarostné správanie zlepšilo Naii náladu. Keď sa zdvihol na odchod zo skejtbordového areálu, krátko sa k nej otočil a s milým zábleskom v očiach povedal, že on na Tinderi potiahol doprava, ale že to neberie osobne. Naia sa neubránila úsmevu.

Pripomenula si, že sa o nikoho nezaujíma a určite nie o neho, ale postupne sa začala na Leine tréningy skejtbordovania tešiť. Ich rozhovory na lavičke sa predlžovali a prehlbovali, kým ju nepozval k sebe domov na večeru. Naia najprv povedala áno, potom o niekoľko hodín neskôr mu napísala, že jej do toho niečo prišlo, a napokon si to rozmyslela a oznámila mu, že predsa len príde. Vopred sa rozhodla, že sa s ním nevyspí, ale za jedálenským stolom v jeho útulnej kuchyni sa cítila bezpečne a spontánne sa smiala. No a potom sa spolu aj tak vyspali a, pravdupovediac, bola to ona, kto to inicioval.

Pre Bjørna to bolo zrejme jednoduché a priamočiare. Povedal jej, že sa do nej už dávno zamiloval, a hoci to Naia zo začiatku necítila rovnako, páčilo sa jej, že bol taký priamočiary a nekomplikovaný.

Väčšinou sa stretávali v jeho dome na jednej z malých ciest v novej štvrti Carlsberg v mestskej časti Vesterbro. Naia nemusela byť raketová vedkyňa, aby pochopila, že Bjørnova pozícia riaditeľa významnej telekomunikačnej spoločnosti z neho robila viac než len finančne zabezpečeného chlapíka. Našťastie to nebolo niečo, čo by z Bjørna alebo jeho domu kričalo. Bol to bujarý človek, čo sa prejavilo v jeho dome surovým a zdanlivo náhodným šarmom, ktorý by v programe o bývaní asi opísali ako newyorský štýl. Chýbať, pravdaže, nemohla dvojica kresiel značky Arne Jacobsen s hodnotou väčšou než Naiin celoročný plat. Naiu postupne zvädzala skutočnosť, že Bjørn bol extrovertný, energický kreatívec, chrliaci zo seba nové nápady a návrhy každých niekoľko minút. Samozrejme, veľmi návykové bolo aj to, že bol dobrým milencom a skvelým kuchárom.

Naia však spočiatku trvala na tom, aby vzťah držali v tajnosti, najmä preto, že nechcela nijakým spôsobom ublížiť Le, ak by vzťah nevydržal. No čím viac sa s Bjørnom stretávali, tým to bolo čudnejšie. A prinajmenšom nepraktické. Po dvoch mesiacoch a ďalšom sladkom vyznaní lásky dal Bjørn jasne najavo, že je pripravený na spoločné bývanie. Naia bola ohromená. To, pravdaže, neprichádzalo do úvahy, tá myšlienka jej v tom čase

ani len nenapadla. Nedokázala však uniknúť svojim citom a jeho slová jej dodali odvalu prestať s tajnosťami. Keď zhodila tú bombu na Le, ukázalo sa, že Le už, ako inak, o vzťahu dávno vedela, a informáciu prijala bez veľkého záujmu. Le nepoznala Valdemara z vedľajšej triedy veľmi dobre, a pokiaľ to nezasahovalo do jej života, bola k tomu, aspoň pokiaľ ju Naia dokázala dobre odhadnúť, úplne ľahostajná. Naiu však pichlo pri srdci, keď videla, ako sa Le jedného dňa v škole neobťažovala Bjørna poriadne pozdraviť, aj keď bol veľmi ústretový a rozprával sa s ňou ako dospelý. Takže Le nebola úplne neovplyvnená situáciou, aj keď sa tak tvárila. Život dvanásťročného dieťaťa môže byť sám o sebe dosť ťažký, pripomenul jej Bjørn, a Naia nemohla viniť Le zato, že nedávala najavo svoje city. Lyžiarsky výlet do Švédska preto vnímala ako vítanú šancu nenásilným spôsobom zblížiť Le s Bjørnom a Valdemarom. Le sa bránila tým, že ona ide na skejterskú akciu, a predchádzajúcu noc tresla dverami svojej izby na protest proti hlúpemu výletu do Švédska. Dedo Aksel, ktorý sa u nich zastavil, aby im utesnil okná v kuchyni, sa jej, ako vždy, zastal a pripomenul Naii, že bola rovnaká, keď bola v jej veku.

„Úplne rovnaká. Nemôžeš sa čudovať, že to dievča znáša ťažko po tom bordeli medzi tebou a tým idiotom minulú jeseň.“

Naia nechcela, aby jej niekto pripomínal minulú jeseň ani toho „idiotu“. Okrem toho, Aksel, policajt vo výslužbe, ktorý je v jej živote od čias, keď bola v Leinom veku, nemal právo komentovať jej lúboštný život.

Keď Naia kráčala chodbami pracoviska a písala Le, aby jej oznámila, že lyžiarsky výlet sa predsa len uskutoční, cítila, ako veľmi dúfa, že ich to všetkých štyroch úspešne zblíži. Je to pre ňu nezvyčajný pocit a je zvláštne, že sa na výlet teší napriek vyhliadke na cestu autobusom, hlučné deti a hundrajúceho Aksela.

„Začíname pátranie. Jedna osoba bola nahlásená ako nezvestná. Odchádzame o päť minút,“ prehodí Raheem, keď ho míňa na chodbe. Raheem je jej stálym partnerom v NK3, ale Naia sa nezastaví.

„Idem na stretnutie s Krausem, o chvíľu prídem,“ povie len tak medzi rečou a zamieri do kancelárie na konci chodby, kde sedí Krause. Krause je vedúci pracovnej skupiny zameranej na vyšetrovanie nebezpečného elektronického obťažovania, prenasledovania a elektronických sexuálnych trestných činov. Je to pracovný odbor, ktorý sa od jej príchodu do NK3 neustále rozrastá. Pandémia koronavírusu bola jasným dôvodom

rastúceho počtu oznámení prípadov obťažovania. Potom prišla ďalšia vlna s #Metoo, vojna na Ukrajine a hospodársky pokles. Nič z toho neotupilo odhodlanie sexuálnych delikventov a internetových predátorov. Naopak, bombardovanie sa zvyšuje, hackerské útoky neustále narastajú, a Naia a ostatní zamestnanci majú čo robiť, aby držali krok. Na druhej strane, má svoju vlastnú kanceláriu, pevne stanovený pracovný čas a žiadne nočné telefonáty od nadriadených. Celkovo je príjemné nemusieť riešiť núdzové volania, krvavé scény z miest trestných činov a neustály pocit viny zato, že trávi málo času so svojou dcérou.

„Poď ďalej, Naia,“ povie Krause, keď Naia zaklope na otvorené dvere do jeho kancelárie.

„Ospravedlňujem sa za meškanie,“ povie Naia a nemyslí to vážne.

„V poriadku. Sadni si.“

„Nepočká to? Raheem spomínal akési pátranie a mňa čaká na stole pekná hromada papierov.“

Ak by mala byť úprimná, pátranie po nezvestnej osobe Naiu priveľmi nezaujímalo. Chcela sa zavrieť do svojej kancelárie a hľadať lyžiarske oblečenie v bazároch na internete.

„Toto nebude trvať dlho. Sadni si.“

Neochotne sa posadí za veľký stôl, zatiaľ čo Krause si sadne do koženého kresla oproti nej.

„Ako sa máš?“ spýta sa a prívetivo sa na ňu pozrie s náznakom niečoho, čo by sa s trochou dobrej vôle dalo nazvať záujmom.

Naia si nepamätá, že by sa Krause predtým na takéto veci pýtal. Je o niečo starší ako ona, technicky nadaný a ambiciózny človek, ktorý už videl všetky druhy digitálnej kriminality. Na kurzoch organizovaných oddelením ľudských zdrojov, na ktoré ho manažment z času na čas posielala, toho však veľa nepobral.

„Dobre, ďakujem.“

Naia rýchlo premýšľa, či Krause očakáva, že mu položí rovnakú otázku, ale on už spokojne prikyvuje.

„Vieš, som rád, že tá tu mám. Uvedomujem si, že tvoje kompetencie by vedeli využiť na mnohých iných miestach, ale prezradím ti, že s NK3 mám veľké ambície. Dvesto zamestnancov nie je ktovieakým štítom proti online zločincovi, ale do roka to číslo zdvojnásobíme. Nepríjemné je, že reštrukturalizáciou prechádzajú aj iné oddelenia. Naprí-

klad, manažment hrá podlo pri obnovovaní Mobilnej jednotky a ťahajú ľudí z iných oddelení, čo znamená, že vzniká nešťastná konkurencia.“

„Hm,“ povie Naia a snaží sa tváriť súciteľne.

„Áno, je to na hovno.“

Krause ďalej oduševnene rozpráva o probléme a Naia netuší, kam svojím bľabotáním smeruje. Všetci policajní šéfovia súperia s inými oddeleniami a obnovenie Mobilnej jednotky, elitného tímu na riešenie komplikovaných prípadov vražd, je najnovším nápadom, pre ktorý ľuďom z logistiky začína po chrbte tiecť studený pot, pretože preslávený zbor priťahuje už teraz veľa pozornosti. Naia nevie zhodnotiť, či je obnovenie jednotky dobrý, alebo zlý nápad. Odkedy si pamätá, vždy mala vlastné dôvody na komplikovaný vzťah s touto vetvou polície.

„No, aby som sa dostal k veci, musím ti oznámiť, že mi bola doručená žiadosť,“ preruší Krause svoje policajno-politické úvahy. „Mobilná jednotka chce, aby si pracovala na vyšetrovaní vražd v ich novom tíme, a ja potrebujem vedieť, čo si o tom myslíš.“

Naia sa pozrie na Krauseho. Počula, čo povedal, ale prišlo to tak nečakane, že chvíľu len sedí a pozerá. Po prvé, už sa rozhodla, že na vraždách viac nechce pracovať. Po druhé, skutočnosť, že ponuka prichádza od Mobilnej jednotky, je pre Naiu asi to isté, ako keby ste sa obeť požiaru s popáleninami tretieho stupňa opýtali, či by nechcela byť hasičom.

„Mobilná jednotka ťa oslovila s tým, že ma chcú ako vyšetrovateľku?“ zopakuje, aby sa uistila, že mu správne rozumela.

„Áno,“ odpovie Krause pochmúrne. „Žiaľ, veľmi dobre ich chápem. Pochopím aj, ak povieš áno. Nebudem rád, ak nás opustiš, ale dal som ti odporúčanie a, pravdaže –“

„Nemám záujem.“

Krause na ňu prekvapene hľadí zo svojho kresla.

„Nemáš záujem?“

Naia má chuť okoreniť svoju odpoveď niečím štiplavým, ale iba sa postaví.

„Máš ešte niečo?“

„Naia, nebudú sa pýtať dvakrát.“

„Nemusia sa unúvať.“

Krause sa takisto postaví a zamrmle niečo v zmysle, aký je vďačný za jej odpoveď. Naia je už pri dverách a keď sa ponáhľa preč po chodbe,

rozhodne sa zavolať Bjørnovi a povedať mu, že jej môže požičať to lyžiarske oblečenie, čo mu možno leží doma v skrini.

4

Na poštovej schránke, ktorá stojí smerom do tichej rezidenčnej ulice v mestskej časti Vanløse, je jedno z dvoch priezvisk preškrtnuté. Tabuľa s nápisom NA PREDAJ visí na záhradnej bránke mierne nakrivo a červený tehlový dom za plotom z drevených dosiek, stojaci medzi dvoma veľkými patricijskými vilami, vyzerá ako zlomený zub. Jedna zo susedných víl je sčasti zakrytá lešením s plachtami a za červeným murovaným domom leží smutná zbierka nepoužitých tehál. Z miesta vodiča služobného auta však na Naiu tento pozemok s čerstvo napadnutým snehom, zdobiacim plot, stromy a kríky, ktoré spoza neho vykukujú, pôsobi celkom idylicky.

„A prečo nemáš záujem?“ nechápavo sa pýta Raheem zo sedadla spolujazdca. Cez slnečné okuliare vrhne zvedavý pohľad na Naiu, ktorá zaparkovala za osamelým policajným autom, stojacim pred adresou, ktorú jej dal Raheem. „Väčšina ľudí by ňa dákovala Bohu a hádzala sa na kolená, keby dostali takú ponuku.“

„Tak sa o tú pozíciu môže uchádzať niekto iný.“

„Nestáva sa často, že si ňa niekto takto vyhlíadne, a ty to vieš,“ pokračuje Raheem a odopína si bezpečnostný pás. „Mobilná jednotka rieši najvýznamnejšie prípady vražd a po začatí prípadu sa ho nikdy nevzdajú.“

Naia vypne motor a čelné sklo okamžite pokryje sneh. Pred chvíľou ešte svietilo slnko, ale teraz sa jar opäť zdá nepredstaviteľne ďaleko. Naia tipuje, že Raheem má okolo tridsaťpäť rokov. Býva v trojizbovom byte v štvrti Nordvest, nosí náušnice, je potetovaný až po krk a je to bývalý hacker. Oficiálne bol odsúdený iba za to, že ako tínedžerský pirát nelegálne kopíroval filmy, ale Naia nepochybuje, že je to len špička ladovca. Raheem sa však šikovne vyhýba rozprávaníu o sivých zónach, ako ich sám nazýva. Formálne sa jeho záujem o IT začal prácou systémového administrátora v medzinárodnej spoločnosti vyvíjajúcej videohry. Neskôr, keď sa dostal do niekoľkých sivých zón, zarábal si na živobytie tým, že pracoval ako etický hacker-konzultant v malých aj veľkých spoločnostiach,

kde testoval úroveň kybernetickej bezpečnosti a odhadoval zraniteľnosť. Súčasne niekoľko rokov po sebe vyhral v rekordnom čase náborovú súťaž NK3 Capture the Flag, ktorú pravidelne zverejňujú na webovej stránke, a hovorí sa, že to boli práve jeho skúsenosti zo sivej zóny, ktoré mu pripravili živnú pôdu pre získanie trvalého zamestnania v NK3. Na rozdiel od Naie Raheem nevyštudoval policajnú akadémiu, čo mu dáva výhodu, keď je potrebný aj iný ako policajný uhol pohľadu, a je to najzručnejší špecialista na IT, s akým kedy pracovala. Navyše je dobrý spoločník a veľmi obľúbený, najmä medzi kolegynami. No práve teraz Naia ľutuje, že odpovedala úprimne, keď sa spýtal, o čom sa Krause chcel porozprávať.

„Mám dvanásťročnú dcéru. Po práci chcem mať pokoj,“ povie dôrazne a spomenie si, že by z odkladacieho priestoru mala vziať gumené rukavice pre seba aj pre Raheema.

„Tomu neverím. Ty im ešte určite povieš áno.“

„Môj otec bol vyšetrovateľom v pôvodnej Mobilnej jednotke, takže nie, nepoviem.“

Naia vystúpi z auta a zabuchne za sebou dvere. Pozrie sa na sivú oblohu a mykne plecami, ale keď sa na druhej strane auta objaví Raheemova prekvapená tvár, pochopí, že bez vysvetlenia sa z toho nevyvlečie.

„Bol často preč. Aj keď bol doma, aj tak bol preč. Nakoniec skončil s prasknutou cievou v hlave, takže nie, ďakujem, neprosím.“

Naia to už nechce ďalej rozvádzať a prejde cez cestu smerom k drevenému plotu, žmúriac oči proti snehovým vločkám.

„Prepáč. Je mi to ľúto,“ povie Raheem, keď ju dostihne pri záhradnej bránke, a ona má pocit, že to myslí vážne.

„Už je to dávno,“ odvetí Naia, aj keď občas sa jej to nezdá. Otvorí záhradnú bránku a gestom ho pozve dnu. „Poď, nech to máme za sebou, aby sme sa mohli čo najskôr vrátiť.“

„Ale je fajn, že ostávaš,“ povie Raheem a pokračuje svojím najnevinnejším hlasom: „bola by škoda, keby som sa nikdy nedozvedel, ako sa to skončí, keď si z rodičovského výletu s deťmi spravíš valentínske rande.“

„Nie je to rande, ty somár. Je to lyžiarsky výlet s mojou dcérou.“

„Jasné,“ prikývne Raheem s úsmevom.

Cestou po záhradnom chodníku sa malebný dojem, ktorý na Naiu urobil dom z cesty, rýchlo rozplynie. Fasáda je poškodená zvetrávaním

a okná, rímsy a komín vyzerajú, že to najlepšie už majú za sebou. Smutný pohľad umocňuje niekoľko chumáčov dlhej, žltkastej trávy, ktorá spolu s roztrhanou trampolínou a veľkou plastovou šmýkačkou vykukuje zo snehu v predzáhradke, zatiaľ čo pár hrdzavých bicyklov je opretý o prázdny prístrešok pre auto. Ponad plot susednej vily medzi trepotajúcimi sa plachtami vidieť jednoduché okná, ale inak sa predzáhradka zdá nedotknutá, odhliadnuc od záhradnej bránky, ktorú za sebou zabudli zavrieť.

Keď prídu ku kamennému schodisku, ktoré stráži dvojica zasnežených kvetináčov, Naiinu pozornosť upútajú hlasy z vnútra tehlového domu. Cez otvorené vchodové dvere vidí dvoch uniformovaných policajtov, ktorí stoja na chodbe pri vchode do kuchyne a rozprávajú sa s mužom v obleku. Muž má asi štyridsať rokov a vyzerá rozrušene. Ak by Naia stále pracovala na svojom starom oddelení, tento druh rozhovoru by bol aj jej prácou, a vôbec ju svojim kolegom nezávidí. Jeden z policajtov, starší ryšavý muž, si všimne, že ona a Raheem prišli, poponáhla sa k nim po kamenných schodoch a opatrne za sebou zatvorí vchodové dvere.

„Meno nezvestnej osoby je Silje Thomsenová, má štyridsaťjeden rokov a pracuje ako úradníčka. Jej bývalý manžel prišiel do domu včera večer okolo ôsmej, aby podľa dohody doviezol naspäť dcéru, a keď nikto neotváral, otvorili dvere dcériným kľúčom a dom našli prázdny. To isté sa zopakovalo aj dnes ráno, po čom exmanžel kontaktoval políciu. Nepodarilo sa nám spojiť s nikým, kto vie, kde by žena mohla byť. Naposledy dala o sebe vedieť včera okolo pol šiestej, keď napísala dcére zo svojho nového telefónneho čísla. Dcéra neskôr volala matke na nové číslo, ale bez úspechu, a teraz sa zdá, že je telefón vypnutý.“

„Takže ste nenašli jej telefón?“ spýta sa Raheem.

„Nie, ale vnútri je viacero počítačov. Bývalý manžel nezvestnej nepozná jej prihlasovacie heslá, pretože sú v rozvodovom konaní asi šesť mesiacov a nemajú dobrý vzťah. Mierne povedané. No teraz ste tu a môžete zistiť, či z tej elektroniky vieme niečo získať a zistiť, kde je.“

Starší policajt o krok ustúpi, otvorí hlavné dvere a gestom ich pozve do domu.

„Hovoríte, že žena je nezvestná len od včerajšieho večera?“ spýta sa Naia, pretože zatiaľ čo stála v chlade a čakala, zrazu ju prepadlo nepríjemné tušenie.

„Áno, ale najmä dcéra má o ňu obavy. Zdá sa, že matka je už nejaký čas pre nadmerný stres práceneschopná, a dokonca aj jej exmanžel pripúšťa, že sa na ňu nepodobá nebyť doma, keď príde dcéra.“

„Čo bolo v správe od matky, že má dcéra obavy?“ chce vedieť Naia.

„Napísala niečo v duchu: všetko je v poriadku, tu je moje nové číslo, s láskou, mama. Nič hrozné.“

„Naozaj je to tam napísané?“

„Áno.“

„Ako vám napadlo zavolať nás?“

Dôstojník aj Raheem trochu stuhnú a prekvapene na Naiu hľadia. Nie je to však prvýkrát, čo by zistila, že policajt využije NK3, aby sa zbavil prípadu nezvestnej osoby, a svoje podráždenie už nedokáže skrývať.

„NK3 nerieši nezvestné osoby, iba v prípade podozrenia zo spáchania trestného činu. Toto by malo riešiť IT oddelenie z vášho policajného obvodu. Inak nebudeme robiť nič iné, len behať hore-dolu a hľadať ľudí, ktorí nie sú doma.“

„No dobre. Ale naši práve riešili iný prípad, a tak –“

„Kto vám dal zelenú, aby ste sem zavolali NK3?“

„Myslím si, že som to bol ja.“

Naia sa pozrie na Raheema, ktorý sa pod jej pohľadom trochu scvrkne.

„Povedali, že jeden z počítačov v dome je zapnutý, a vtedy je, ak sa nemýlim, našou povinnosťou pozrieť sa naň.“

„Predpokladám, že ste skontrolovali, či môžete sledovať GPS systém v ženinom aute,“ povie Naia ľahostajne a kývne hlavou smerom k prázdnemu prístrešku vonku.

„Hľadaná nemá auto. To dostal muž. Ona dostala dom, kým sa nepredá,“ hovorí policajt, ktorý sa situáciu snaží vyžehliť ospravedlňujúcim úsmevom.

Naia už cíti, že čas strávený s kopou papierov na jej stole by bol lepšie využiteľý. Vykročí ku vchodovým dverám, zmetie si z oblečenia sneh a na Raheema hodí nahnevany pohľad.

„Podme to dokončiť. Vezmeš si prvé poschodie, a ak je tam suterén, vezmeš si aj ten.“

5

Naia je ešte stále nahnevaná, keď si na topánky natahuje modré plastové návleky a vstupuje do veľkej rohovej obývačky. V miestnosti je šero, pretože žalúzie v oknách orientovaných na cestu sú stiahnuté, ale v dennom svetle prenikajúcom pomedzi lamely vidí dosť na to, aby si uvedomila, že interiér domu je v rovnako zanedbanom stave ako jeho fasáda. Možno to kedysi bola príjemná obývací izba s premyslenou symetriou, módnym nábytkom inšpirovaným časopismi o bývaní a s útulnými detailmi, ale momentálne tu prevažuje viditeľný úpadok. Jasnú značku v parketovej podlahe, kde kedysi stál nábytok, sú neprehliadnuteľné a z jednej zo sivých stien bezcieľne trčí do vzduchu rad skrutičiek, zatiaľ čo zarámované farebné plagáty sú uložené v škatuli na sťahovanie pod nimi. Zvyšok interiéru tvorí veľká pohovka, tkaný fialový koberec, sklenený konferenčný stolík, LCD televízor, väčšia knižnica typu Montana s poloprázdnyimi policami a biela komoda so zbierkou rodinných fotografií v malých rámochoch, z ktorých polovica je prázdna. Na konferenčnom stolíku je kartónový zakladač s nápisom Rozvodové papiere, a spolu s tanierom so zaschnutými zvyškami jedla a s použitým pohárom na červené víno to tam zapácha, akoby sa tam už dávno nevetralo.

Naia si nasadí gumené rukavice a pustí sa do práce. Nie preto, že očakáva, že odtlačky prstov by v prípade zohrali nejakú rolu, ale preto, že je to povinnosť, keď sa hľadajú počítače, iPady a akékoľvek iné elektronické zariadenia, ktoré treba odblokovať, aby sa dozvedeli niečo o ich majiteľovi. Zatiaľ čo prechádza obývaciu izbu a chystá sa prehliadať obsah zásuviek bielej komody, cez zatvorené dvere do kuchyne počuje frustrovaný mužský hlas, pravdepodobne patriaci bývalému manželovi nezvestnej ženy, odpovedajúcemu na otázky dôstojníkov.

„Nie, nemám ani poňatia, kde by mohla byť. Nevieť ani to, s kým je, kde spí alebo čo, dopekla, robí, ale viem, že meškám do práce, pretože tu musím stáť!“

„Kedy ste spolu naposledy hovorili?“

„My sa nerozprávame. Máme plán a ona navrhla štvrtok ako deň výmeny, a potom tu nebola!“

Hlasy z kuchyne pokračujú v tom istom tlmenom rytme, a keď Naia dokončí obývačku, vstúpi do malej chodby, ktorej prvé dvere vedú do spálne. Aj tu sú žalúzie stiahnuté. Na neupravenej manželskej posteli iba s jednou perinou nájde otvorený notebook s malým kúskom farebnej pásky cez objektív webkamery. Naia ho vloží do priehľadného plastového vrečka a dá si ho pod pazuchu, zatiaľ čo sa obzerá po miestnosti. Na podlahe je položený poloprázdny hrnček na kávu, na nočnom stolíku zopár kníh o sebarozvoji, zvládání stresu a úzkosti, a keď Naia zbežne skontroluje zásuvku na nočnom stolíku, nájde menší kuchynský nôž a slzný plyn, aký sa bežne dá kúpiť na internete. Na chvíľu sa zarazí a automaticky začne premýšľať, prečo má nezvestná žena takéto veci v nočnom stolíku. Úvahy však rýchlo zavrhne, pretože už nepatria do jej súčasných pracovných povinností. Keď dokončí prehliadku skriniek pri opačnej stene, strčí hlavu do kúpeľne, ale okrem niekoľkých lekárenských fľaštičiek s tabletkami na spanie a liekmi proti úzkosti tam nie je nič zaujímavé.

Z kúpeľne sa vráti do úzkej chodby, kde sú otvorené ďalšie troje dvere. Prvé vedú do miestnosti, v ktorej nie je vôbec nič. Ďalšie do miestnosti, ktorá sa zrejme používa ako sklad. Záclony sú zatiahnuté a na podlahe je žehliaca doska, stojan na oblečenie, starý matrac a niekoľko škatúl na sťahovanie. Posledné dvere vedú do detskej izby, ktorá je svetlá a pekná a možno jediná izba v dome, ktorá naozaj vyzerá obývaná, s ustlanou posteľou, bielym stolom a so šatníkom so zrkadlom. Na stene medzi dvoma plagátmi hádzanárok, ktorých mená Naia nepozná, visí na vešiaku pár kolieskových korčúl. Pri pohľade na úhľadný poriadok si Naia zaumieni, že musí upratať Leinu izbu, ktorá vyzerá ako po výbuchu. Vráti sa naspäť do chodby a vyzrie von oknom vedľa zadných dverí. Zadný dvor, podobne ako predzáhradka, je ohraničený zarasteným dreveným plotom a pokrytý čerstvo napadnutým, nedotknutým snehom. Zaujme ju, že na zadných dverách sú dve posuvné zámky, ale inak si nevšimne nič zaujímavé a vráti sa späť cez dom.

Obhliadka jej zatiaľ zabrala menej ako desať minút a čoskoro by mohla byť naspäť v NK3, ak bude premávka znesiteľná. Keď opäť vojde do rohovej obývačky a kráča k dverám do kuchyne, všimne si na spodku knižnice nejaké malé košíky, ktoré si najprv nevšimla. Čupne si k policiam, aby koše preskúmala, aj keď pochybuje, že nájde niečo zaujímavé. Posledná miestnosť, ktorá jej ostala, je kuchyňa, a potom pôjde pomôcť Raheemovi, ak ešte neskončil na poschodí.

„Prečo beriete veci mojej mamy?“

Naia od úľaku nadskočí a vydesene sa pozrie za hlasom vychádzajúcim z tmavého kúta vedľa pohovky. Dievča s dlhými tmavými vlasmi asi v Leinom veku sedí na podlahe chrbtom opreté o stenu a uprene hľadí na Naiu veľkými, pozornými očami. V rukách drží mobilný telefón s ružovým krytom.

„Ahoj, som od polície. Ako sa voláš?“

Dievčina neodpovedá. Naia si uvedomí, že tu musela potichu a bez pohnutia sedieť v pološere po celý čas, kým si Naia prezerala obývačku, a snaží sa pôsobiť priateľsky.

„Mojou úlohou je preskúmať počítač tvojej mamy, aby som zistila, kam mohla odísť. Vrátime jej ho. Je to v poriadku?“

„Moja mama by nikdy nikam neodišla bez toho, aby mi to najprv povedala,“ povie potichu dievčina.

Naia vidí, aká je znepokojená. Pravdepodobne jej nepomáha počúvať otcove tvrdé slová o svojej matke z kuchyne, a Naia urputne premýšľa, čo upokojujúce by mohla povedať.

„V tom máš asi pravdu. No niekedy sú dospelí zaneprázdnení alebo zabudnú povedať, že musia niečo urobiť, a potom my musíme prehľadať ich veci, aby sme zistili, kde sú.“

„Tak prečo bol v dome aj niekto iný?“

Naia zaváha. Starší policajt nespomenul, že v dome bol ešte niekto.

„Prečo si myslíš, že tu niekto bol?“

„Pretože kuchyňa bola uprataná a vyčistená, keď som sem včera prišla s otcom. Ale moja mama nikdy neupratuje kuchyňu. Robievam to ja.“ Dievča hľadí na Naiu so zmesou pýchy a neistoty v tvári.

„Možno len chcela upratať, aby si to nemusela stále robiť ty.“

Naia sa povzbudzujúco usmeje, ale dievča neodpovedá.

„Občas sa nám aj strácajú veci. Mama si myslí, že ich vyhadzujem ja, ale to nie je pravda.“

Naia si nie je istá, ako pokračovať v rozhovore. Nastraží uši smerom ku kuchyni s cieľom zistiť, či je dvojica policajtov nablízku, aby to mohli prevziať, ale nič nepočuje.

„Aké veci?“

„Maminy hodinky. Môj starý kľúč so smajlíkom, ktorý som schovala pod kvetináč. Také veci.“

Obavy dievčata sa zdajú úprimné. Na druhej strane, v domácnosti je neporiadok, a preto nie je ťažké predstaviť si, že veci môžu z času na čas zmiznúť. Naia si sadne na okraj pohovky neďaleko dievčiny a snaží sa zachytiť jej pohľad, ale dievča tvrdohlavo hľadí na svoj mobilný telefón.

„Pozrieme sa na to a zistíme, kde je tvoja mama. Poďme teraz nájsť tvojho otca.“

Naia natiahne ruku k dievčatu, ale to ju ignoruje.

„Je tu len jedno poschodie, takže som hotový. Čo ty?“ povie Raheem, keď nazrie do obývačky. Pod pažou má v priehľadnom plastovom vrecku zabalený stolový počítač. Naia sa opäť pokúsi podať dievčine ruku, aby jej pomohla vstať, ale tá to stále odmieta.

„Ako je to dlho, čo vám začali miznúť veci?“ spýta sa Naia.

„V tom istom čase, ako sa moja mama začala báť tých správ.“

„Akých správ?“

Kuchynské dvere sa otvoria, otec dievčata sa pretlačí okolo Raheema a vstúpi do obývačky. Má stisnuté pery a bez pozdravu sa rozhliada po miestnosti, až kým nenájde dievča.

„Amalie, ideme. Pôjdeš so mnou do kancelárie a s tvojou matkou sa stretneme neskôr.“

Dievča poslušne vstane a s mobilom pritisnutým k hrudi nasleduje svojho otca smerom do predsiene. Raheem ustúpi nabok, aby im urobil miesto.

Naia ich sleduje cez žalúzie, až kým nezmiznú medzi snehovými vločkami. Potom pristúpi ku kuchynským dverám a otvorí ich.

Miestnosť je veľká a elegantná, s módnymi olivovozelenými spotrebičmi. Uprostred stojí varný ostrov s veľkými zásuvkami a porcelánovým drezom a na keramickej varnej doske je položených pár čistých hrncov. Nálepky zobrazujúce čierne vtáky zdobia terasové dvere do

dvora a na druhom konci jedálenského kúta stojí malý biely stôl s dvoma pasujúcimi stoličkami.

„Je tam niečo?“ pýta sa Raheem nasledujúc Naiu, aby sa tiež pozrel. Naia nereaguje. V kuchyni nie je nič, čo stojí za povšimnutie. Len dokonalý poriadok a levanduľová vôňa čistiaceho prostriedku.

6

Malá Toyota Aygo beží na voľnobeh a klimatizácia pracuje na plné obrátky, aby sa zbavila hmly na oknách. Marie Holstová netrpezlivo stláča klaksón a pozerá smerom k svojmu malému meštianskemu domu a vchodovým dverám s odlupujúcou sa farbou, ktoré nechala zámerne otvorené, keď nimi pred chvíľou vyšla. Práve skontrolovala čas a cez medzeru vo dverách vidí v chodbe krivý vešiak a skrinku s topánkami, no nevidí Thora. Frustrrovane začne utierať okná handrou, pretože klimatizácia nestačí.

„Malte, čo chceš ešte robiť? Kde je?“

Jej jedenástročný syn Malte sedí so školskou taškou na sedadle spolujazdca vedľa nej a pomocou rukáva kabáta jej pomáha zbaviť sa hmly na čelnom skle.

„Už ide. Možno len musel ísť na záchod.“

Marie sa nedokáže ubrániť pocitu hnevu voči Thorovi, aj keď vie, že dnes má jej netrpezlivosť úplne iný dôvod. Spamätá sa a snaží sa sústrediť na odstránenie hmly na oknách, ale potom to vzdá a znovu zatrubí, tentoraz naliehavejšie. Thor sa konečne objaví na chodbe. Zabuchne za sebou vchodové dvere a krátko nato si sadne na zadné sedadlo so sieťkovanou taškou plnou školských kníh v rukách.

„Prečo ti to tak trvalo?“

Marie sa opatrne poobzerá a zíde autom z chodníka. Nikdy sa jej nepáčila cesta, na ktorej sa dom nachádza. Je príliš rušná a nebezpečná pre deti, pretože leží medzi dvoma hlavnými cestami a príliš veľa vodičov láka skrútiť si ňou cestu. Poloha domu však urobila cenu prijateľnou a okrem toho je jednoduché rýchlo sa odtiaľto dostať ráno preč.

„Thor, musíš byť v triede, keď sa začne vyučovanie. Nemôžeš si dovoliť viac absencií, inak budeš musieť absolvovať celý učebný plán. Počúvaš, čo ti hovorím?“

„Mám to pod kontrolou.“

„Tak prečo sa máš dnes stretnúť s riaditeľom?“

Thor vytiahne mobilný telefón a namiesto toho, aby jej opätovoľ pohľad v spätnom zrkadle, opatrne si vloží do uší AirPody.

„Thor, videla som to v tvojom rozvrhu v Lectio. Prečo máš stretnutie s –“

„Je to len varovanie. Nič to neznamená. A keď mu nič nepoviem, bude to preto, že si budem myslieť, že už dávno klebetil.“

„Len sa s ním porozprávaj. Je to dôležité. Chce ti pomôcť.“

„Mami, v rádiu hovoria o nás?“

Marie sa pozrie na Malteho, skláňajúceho hlavu k reproduktoru autorádia, a uvedomí si, že počúva rozhlasový program Radioavisen.

„... ale vražda devätnásťročnej študentky strednej školy zostáva nevyriešená, a keďže príbuzní podali sťažnosť na vyšetrovanie, dnes je na ministerstve spravodlivosti, aby rozhodlo, či –“

Marie vypne rádio. Počas raňajok sa s ohľadom na Malteho uistila, že nie je zapnuté rádio ani televízia, ale na rádio v aute nepomyslela.

„Nemysli na to, Malte. Všetko bude v poriadku. Niekedy musíme veci trochu potlačiť, ale ja sa o to postarám. Dobre?“

„Dobre.“

„Teraz je piatok, takže poobede sa môžeš tešiť na futbal.“

„A na otcovu oslavu.“

„A na otcovu oslavu. Pravdaže.“

Marie úplne zabudla na slávnostné otvorenie novej klubovne a Malte akoby jej čítal myšlienky.

„Thor a ja tam môžeme ísť sami, ak ty nechceš.“

„Samozrejme, že tam chcem ísť. Pôjdeme spolu.“

„Ja neviem, či budem mať čas,“ ozve sa Thor zo zadného sedadla.

„Ale budeš,“ rázne odvetí Marie s pohľadom upretým do spätného zrkadla.

„Možno by sme mu mali priniesť aj darček, mami,“ navrhne Malte.

„Postarám sa o to. S tým sa netráp, zlatko. Dobre?“

Marie si povie, že si musí zapamätať chlapcovo želanie, aj keď nemá veľkú túžbu tráviť čas hľadaním darčeka pre svojho bývalého manžela. Dorazia pred ošumelý vchod do školy a prv než Marie stihne zaparkovať pri chodníku za ostatnými autami, Malte už otvára dvere auta.

„Nezabudni, že dnes pôjdeš domov sám a v chladničke máš prichystané sendviče,“ kričí za ním.

Malte jej zakýva a ponáhla sa k budove školy. Marie zistí, že Thor sa nepohol zo zadného sedadla ani o centimeter.

„Thor, zvyšok cesty musíš ísť pešo.“

Thor zdvihne pohľad od svojho mobilného telefónu.

„Prečo nemôžem ísť s tebou?“

„Pretože je piatok. Stretneme sa neskôr, pôjdem na skupinovú terapiu.“

Thor podráždene zavrčí a pritiahne sieťkovanú tašku s knihami k sebe.

„Mohol by si to skúsiť tiež,“ pokúsi sa Marie odľahčiť atmosféru.

„Vtipkárka.“

Thor otvorí dvere.

„Prajem ti pekný deň, a pokús sa –“

Prv než Marie stihne dokončiť vetu, Thor za sebou tresne dverami auta.

Keď Marie o niečo neskôr zastaví na zasneženom parkovisku pred kostolom vo Hvidovre, opäť si pripomenie, že čoskoro bude všetko lepšie. Beží k vchodu a cez okná kostola vidí, že ostatní už začali. Na verande si potichu vyzlečie kabát, čo najnenápadnejšie sa vkradne do kostola a nájde si miesto na prázdnej stoličke v kruhu s ôsmimi alebo deviatimi účastníkmi, sediacimi s tvármi otočenými k sebe. Na jednej strane sú si navzájom takmer cudzí, na druhej strane spolu zdieľajú smútok. Každý týždeň si požičiavajú cirkevnú miestnosť. Vedúci skupiny práve spovedá staršieho muža, ktorého meno si Marie nepamätá. Nechce zbytočne vyrušovať, preto len diskrétno kývne hlavou Therese, ktorá sedí na stoličke oproti nej. Therese je o niekoľko rokov mladšia ako ona a vie, čo dnešný deň pre Marie znamená. Marie oceňuje letmý, chápaný úsmev, ktorý jej Therese pošle. Bolo to práve tu, na skupinovej terapii, kde sa stretli asi pred dvoma rokmi. Bez nej by Marie zrejme nemala silu vracat sa sem.

Marie si jasne pamätá ich prvé stretnutie. Sedela na stoličke oproti neznámym tváram a vysvetľovala, kto je a prečo tam je. Všetci boli priateľskí a prívetiví, všetci okrem Therese, ktorá pôsobila ticho a zdržanlivo. Marie na sebe počas svojho prejavu cítila jej skúmaný pohľad. Sympatie si k nej vypestovala až neskôr, keď sa dozvedela, že Therese sa pridala ku skupine pred niekoľkými mesiacmi, po tom, čo mal jej manžel spolu s ich malým dieťaťom autonehodu na diaľnici neďaleko mesta Helsingør. Bola to veľká dopravná nehoda, ktorú ani manžel, ani dieťa neprežili.

Napriek neprekonateľnej strate Marie cítila okolo Therese akúsi auru sily, ktorú nedokázala prestať obdivovať. Smútok v jej tvári zanechal jasné stopy, ale na stoličke sedela vzpriamene, bez akýchkoľvek známok sebalútosti. Keď Marie neskôr večer odchádzala, videla, ako Therese zmeškala autobus, a pristavila sa pri nej, aby jej ponúkla odvoz. Therese trochu neochotne prijala, pretože jej auto malo defekt, ale počas cesty toho veľa nepovedala. Marie sa s nádejou spýtala, či jej skupinová terapia pomohla, a Therese odpovedala stručne, priamo a úprimne.

„Nie. Nijako špeciálne.“

„Tak... Prečo sem potom chodíš?“

„Bola to podmienka návratu do práce. Okrem toho, je to lepšie ako sedieť doma a plakať do vankúša.“

Therese je sociálna pracovníčka v obci Gladsaxe a až neskôr povedala Marie, že považovala za spásu, že tak krátko po tragédii jej bolo umožnené vrátiť sa do práce a znovu pomáhať iným. Aj keď to znamenalo, že musela jazdiť do práce štyridsaťpäť minút z chaty, kam sa presťahovala, keď v Kodani nenašla nič za slušnú cenu. V tú prvú noc, celú cestu na železničnú stanicu, kde ju mala vysadiť, iba ticho sedela v aute a trepezlivo počúvala Marin plačlivý výbuch. Vystúpila, formálne sa poďakovala za odvoz a zmizla. Marie zostala sama so všetkými svojimi slzami a myšlienkami. Než sa stihla pozbierať, naštartovať auto a odísť, dvere auta sa opäť otvorili a nastúpila Therese, tentoraz s malým balíčkom zo stánku z vlakovej stanice. Otvorila balíček a podala Marie jednu z dvoch malinových taštičiek, ktoré práve kúpila. „Stále máš rodinu. Bojuj za ňu,“ povedala Therese. Potom spolu sedeli v tmavom aute a jedli každá svoju malinovú taštičku. Odvtedy sa stali priateľkami a ani deň neprešiel bez toho, aby si s ňou Marie nezavolala.

Marie sa snaží sústrediť na to, čo sa na dnešnom stretnutí hovorí. Starší muž traslávým hlasom stále rozpráva o svojej nedávno zosnulej manželke. Aj keby Marie chcela prejavíť empatiu, nedokáže sa sústrediť na jeho slová. Sedí a upadá do zamyslenia pri pohľade na veľkú mosadznú sochu Ježiša Krista s anjelmi na pleciah a čoskoro začne premýšľať, či s prideleným právnikom naozaj zahrnuli všetky potrebné argumenty do písomnej sťažnosti. Až dnes popoludní okolo tretej dostane právnik telefonát z ministerstva spravodlivosti o rozhodnutí a Marie má pocit, že dovtedy zostáva ešte večnosť.

„Ahoj, Marie. Chcela by si sa s nami dnes o niečo podeliť?“

Marie si všimne, že vedúci skupiny sedí a láskavo sa na ňu pozerá, rovnako ako Therese a ostatní v kruhu.

„Samozrejme, nemusíš, ale myslím si, že dnes by to mohol byť pre teba výnimočný deň.“

Marie neprekvapuje, že vedúci skupiny alebo niekto z ostatných priateľsky komentuje udalosti v prípade, o ktorom počuli alebo si o ňom prečítali v tlači. Všetko je možné. Jej situácia sa trochu líši od situácie ostatných. Hoci sa cíti zraniteľná a nerada je v centre pozornosti, snaží sa odpovedať priateľsky, lebo vie, že tu jej všetci chcú dobre.

„Áno, je to výnimočný deň. Dnes sa prípad pohne ďalej, a ja, samozrejme, dúfam, že sa to skončí v náš prospech.“

„Áno, to je jasné. A ty sa máš ako?“

Marie by už mala byť zvyknutá na to, že vedúci skupiny kladie takéto otázky, ale dnes ju to aj tak prekvapí.

„Veľmi sa nad tým nezamýšľam. Je to tak, ako to je, a... Kým prípad trvá, musím sa naň sústrediť.“

Kútikom oka Marie vidí, že Therese súhlasne prikyvuje, aby jej dodala pocit bezpečia, ale vedúci skupiny pokračuje: „Pravdaže. Na druhej strane, ten prípad je mimo tvojej kontroly. Premýšľala si viac o tom, o čom sme sa rozprávali, o prijatí a prispôbení sa, aby ste –“

„Áno, ale práve teraz je to o tom, čo je správne pre ňu.“ Marie začuje vo svojom hlase podráždenie a zhlboka dýcha, aby sa upokojila.

„Myslíš Caroline?“

„Áno, Caroline.“ Marie prikývne, aby rozhovor ukončila, no vie, že stráca kontrolu nad situáciou, a skôr, ako tomu stihne zabrániť, vedúci skupiny sa chopí príležitosti.

„Čo si myslíš, že by ti povedala Caroline, keby tá dnes videla?“

„To neviem.“

„No keď sa nad tým zamyslíš, čo si myslíš, že by povedala?“

„Záleží na tom?“

„Možno by len chcela povedať, že –“

„Ale to ty nemôžeš vedieť, pretože tu nie je.“

Hlas sa jej trochu trasie. Vedúci skupiny sa zastaví a pozrie na ňu. Marie cíti, ako jej bije srdce, a nemôže si pomôcť, ale vzdorovito mu opätuje pohľad.

„Niekto ju uniesoll. Niekto jej ublížil. Keby tu dnes bola, pravdepodobne by chcela vedieť prečo.“

Marie na sebe cíti pohľady ostatných, ale teraz už nedokáže spomaliť.

„Prečo už nemôže hojdať Malteho alebo zápasit s Thorom na gauči. Prečo sa už nemôže pohádať s mamou, zabuchnúť dvere svojej izby a potom sa opäť udobriť. Prečo nemôže oslavovať svoje narodeniny a počuť, ako jej všetci spievame...“

Jej posledná veta sa ozýva v priestoroch kostola a cíti na sebe Theresin súcitný pohľad.

„Prepáč. Neviem, čo by povedala.“

Chvíľu počuť len slabý zvuk mobilného telefónu, ktorý začal zvoniť. Marie si uvedomí, že patrí jej. Siahne do tašky a vytiahne telefón. Volá jej právnik. Postaví sa, rýchlo odíde z kruhu a za sebou počuje, ako sa vedúci skupiny snaží pokračovať v konverzácii a nechá hovoriť niekoho iného z kruhu.

„Áno, haló?“

Najprv nedokáže rozlúštiť tón právnikovho hlasu, keď jej oznámi, že na rozdiel od ich očakávania rozhodnutie už oznámili. Jej nádej narastie, ale potom jej o rozhodnutí povie viac. Zatvorí oči a cíti, ako sa jej slzy tlačia do očí, zatiaľ čo on začína podrobne vysvetľovať právne základy, na ktorých rozhodnutie stojí.

„Ale proti tomu môžeme podať sťažnosť, nie?“ pokúša sa ho prerušiť.

„Urobili sme, čo sa dalo. V súčasnej situácii, žiaľ, nie je možné rozhodnutie zvrátiť alebo sa proti nemu odvolať.“

Právnik pridáva k rozhodnutiu ďalšie odôvodnenia, ale Marie im nerozumie a odtiahne telefón od ucha. Uvedomí si, že Therese stojí za ňou a spýtavo na ňu hľadí. Ostatní v kruhu mlčky sedia a zvedavo sa pozerajú ich smerom. Marie nedokáže nič povedať, ale Therese ju chápavo objíme.

„Musím ísť,“ hlesne Marie. Vyklzne z Theresinho objatia a zoberie si tašku zo svojho miesta. So stiahnutým hrdlom sa ponáhľa cez uličku k východu a snaží sa sústrediť na to, komu teraz môže zavolať. Jej pohľad zabľúdi na anjelov na soche Krista a posledná vec, na ktorú Marie pomyslí, prv než za sebou zatvorí dvere, je, že anjeli neexistujú.

7

„Sadni si. Telefón má vypnutý a nedá sa vystopovať. Jej kalendár ani iné veci nenaznačujú, kde by mohla byť, ale je tu ešte niečo, čo by ste mali vidieť.“

Naia sa netrpezlivo posadí na stoličku, na ktorú ukazuje Raheem a kde často sedáva, keď s ním konzultuje prípady pred displejmi v jeho pracovni v NK3. Farebné štvorčeky v elektronickom kalendári Silje Thomsenovej sa pred ňou rozsvietia na dvoch LCD monitoroch na Raheemovom stole. Raheem vstane, rýchlo za ňou zatvorí dvere a znova sa posadí. Na pracovnom stole pred nimi je položený notebook Silje Thomsenovej, ktorého obsah sa presúva na obrazovky pomocou Raheemových skúsených prstov, tancujúcich po klávesnici dnes ešte horlivejšie ako zvyčajne.

„A čo jej dohodnuté stretnutia cez Facebook, Instagram –“

„Nie, nič tam nie je. Ani Tinder. Bolo však celkom zaujímavé preskúmať údaje z jej správ.“

„Prečo?“

„Dve sekundy.“

„Čo tým myslíš?“

„Dve sekundy!“

Naia sa nepohodlne krúti na stoličke. Rozhovor s dcérou Silje Thomsenovej v dome ju znepokojil, a keď s Raheemom vystúpili z auta, požiadala ho, aby sa prípadu prednostne venoval, len čo sa vrátia do NK3. Okamžite začala pracovať aj na získaní potrebných súdnych príkazov, aby mali prístup do digitálneho súkromia nezvestnej. No následné čakanie, rovnako ako v mnohých iných prípadoch, skúšalo jej trpezlivosť.

Odkedy začala pracovať v NK3, Raheem jej pravidelne pripomínal, že ide najmä o komplexnosť hesla, ktorá určuje, ako rýchlo dokáže získať údaje uložené v počítači. Ak o hesle nič netuší, musí použiť dešifrovacie zariadenie a Naia už dávno pochopila, že malý zázrak

s veľkosťou konzoly PlayStation je jedným z najdôležitejších nástrojov v Raheemovej elektronickej dielni. Niekoľko ráz videla, ako do zariadenia najprv zadáva informácie o osobných údajoch vlastníka počítača, ako meno, číslo sociálneho poistenia, adresu, mená rodinných príslušníkov, domácich miláčikov, škôl, pracovísk atď. Potom sa zariadenie pripojí k príslušnému počítaču a začne kombinovať rôzne informácie na prelúsknutie hesla. Podľa Raheema dokáže otestovať stovky kombinácií za minútu, no ak sa ukáže, že heslo je osemmiestne a náhodné, proces môže teoreticky trvať aj niekoľko rokov. Naia však pochopila, že tentoraz to išlo rýchlo, keďže Silje Thomsenová použila ako heslo do počítača krstné meno a rok narodenia svojej dcéry.

Potom začal Raheem s „vyprázdňovaním“. To je termín, ktorý on a jeho kolegovia používajú pre proces vyťahovania údajov z počítača, ale keďže množstvo údajov môže byť obrovské, v prípade Silje Thomsenovej ho Naia požiadala, aby sa sústredil najmä na správy z posledných týždňov. Po piatich minútach jej zavolať a hlasom, o ktorom vedela, že znamená, že niečo objavil, ju požiadal, aby sa uňho zastavila. Dúfala, že má predstavu o tom, kde by sa Silje Thomsenová mohla zdržiavať, ale ako už sama vyčítala zo ženinho kalendára, okrem niekoľkých poznámok o tréningu hádzanej jej dcéry tam bolo iba stretnutie s odborovou organizáciou a návšteva Úradu pre rodinné právo. Raheem nakrátko prepne obraz na displeji a zobrazí sa prehľad jej telefonickej komunikácie.

„Spočiatku bolo ťažké niečo zistiť. Jej nové číslo je z predplatenej SIM karty, ale cez telefónny zoznam sa mi našťastie podarilo zistiť, od ktorej telekomunikačnej spoločnosti ju kúpila. Potom som na číslo skontroloval, čo sa dialo, ale iba narýchlo, pretože tam bola len správa pre dcéru, odoslaná včera o 17.24. Podľa operátora telefón vypli asi o desať minút neskôr, ale potom –“

„Povedal ti operátor, kde sa telefón nachádzal pred vypnutím?“

„Zaznamenali, že bol v kontakte s vysielačom vo Vanløse a vyzerá to tak, že sa nachádzal na pozemku patriacom Silje Thomsenovej, takže všetko naznačuje tomu, že bola doma. Prezradili mi však aj to, že Silje Thomsenová zmenila SIM kartu a telefónne číslo deväťkrát za posledné dva mesiace, takže sa na to ešte musím bližšie pozrieť.“

„Deväťkrát?“

Raheem prikývne bez toho, aby spustil oči z displeja pred sebou.

„Zdá sa, že problém sa začal piateho decembra, keď Silje Thomsenová dostala na svoje vtedajšie číslo toto.“

Raheemove prsty búšia do klávesnice a Naia sa pozrie na obrazovku, na ktorej sa zobrazuje vlákno správ s fotografiou Silje Thomsenovej a so začiatočným dátumom piaty december. Na fotografii Silje stojí za denného svetla na chodníku v centre mesta obklopená davom ľudí a vianočnou výzdobou. Je zaneprázdnená telefonovaním a zdá sa, že sa smeje spolu s osobou na druhom konci linky. Fotka je urobená z druhej strany ulice a nezdá sa, že by Silje Thomsenová vedela, že ju niekto fotí. V správe pod fotografiou odosielateľ napísal len jedno slovo.

Nájdená.

Naia prekvapene prečíta slovo nahlas.

„Silje Thomsenová sa tiež čuduje,“ skonštatuje Raheem.

Prejde nižšie na ďalšiu správu na obrazovke, na ktorej vidieť odpoveď Silje Thomsenovej.

„Ahoj, ďakujem za skvelú fotku. Kto sa to hrá na schovávačku?“

„Ale na to jej nepríde žiadna odpoveď. Len viac fotiek Silje Thomsenovej nakupujúcej v centre mesta, zakaždým s rovnakým popisom.“

Naia sa pozrie na nové fotografie Silje Thomsenovej a na jediné slovo napísané pod nimi.

Nájdená.

„Prirodzene, Silje Thomsenová stratí trpezlivosť a napokon napíše, že ak ju bude dotýčny naďalej takto prenasledovať, nahlási to polícii. No nemá to žiadny účinok. Práve naopak.“

Na monitore teraz Raheem ukazuje niekoľko fotiek Silje Thomsenovej v rôznych situáciách a na rôznych miestach. Každú sprevádza slovo Nájdená. Silje vyzerá na fotografiách čoraz frustrovanejšie. Raz má okolo tváre stiahnutý golier, inokedy na hlave klobúk, niekedy zase slnečné okuliare, a keď ich nemá, z jej očí sa dá vyčítať úzkosť.

„Pokračuje to niekoľko nasledujúcich týždňov, stále dostáva fotky samej seba. Na zastávkach metra, pred kaviarňami a supermarketmi, ale aj v blízkosti svojho bydliska. Podľa dátumov sa dá usúdiť, že medzi jej jednotlivými odchodmi z domu plynie čoraz viac času, ak si teda stalker v tom čase nedával iba pauzu vo fotografovaní. Silje neustále blokuje telefónne číslo odosielateľa, mení svoje číslo a všetky ostatné účty, profily

a e-mailové adresy, ale prenasledovateľ ju vždy nájde a pokračuje. Až do polovice včerajšieho popoludnia, keď sa stalo niečo nové.“

Na monitore sa objaví nová fotka, tentoraz z trinásteho februára. Fotka Silje Thomsenovej v oddelení detského oblečenia v obchodnom dome, pravdepodobne Magasin alebo Illum v centre mesta. Fotografiu urobili zhora, zrejme z jedného z eskalátorov, a hoci to bolo zo vzdialenosti asi päť alebo šesť metrov od Silje Thomsenovej, Naia jasne vidí, že sa fotografovaná žena necíti dobre. Kontrast s fotografiami z decembra bije do očí a tentoraz fotografiu sprevádza niekoľko slov.

Počítam do jeden a počítam do dva. Už ťa nebaví hra? Nájdem si ťa, ty kurva!

Raheemove prsty ďalej lietajú po klávesnici. „Ďalšia fotografia, ktorú Silje Thomsenová dostane, je, pokiaľ dobre vidím, z Nørrereportu, kde o desať minút neskôr schádza po schodoch do metra, a je k nej pripojený aj text.“

Naia sa pozrie na obrazovku a rozpozná vstup do metra v Nørrereporte, jednom z najrušnejších kodanských dopravných uzlov. Fotografiu urobili v snehovej víchrici zo vzdialenosti pár metrov za Silje Thomsenovou. Naiinu pozornosť však upúta text pod fotkou:

Počítam do tri a počítam do štyri, je to brnkačka. Roztiahneš nohy, keď ťa stlačím?

„Potom jej už neprišli žiadne ďalšie fotky, čo môže znamenať, že sa zbavila prenasledovateľa,“ uvažuje Raheem, zatiaľ čo otvára novú snímku. „Namiesto toho sú tu tri textové správy,“ vysvetľuje, ale Naia ich už nahlas číta z obrazovky.

Počítam do štyri, počítam do päť. Dostane sa Silje domov späť?

Počítam do sedem, osem a deväť. Silje je vlhká, chce trtkat' a to hneď.

Počítajm do ó, počítam do í. Keď ju nájdu, hra sa skončí?

„Podľa záznamov telekomunikačnej spoločnosti dostala Silje Thomsenová poslednú správu, keď sa dostala domov, a to sa stalo niekoľko minút pred tým, než vymenila SIM kartu a poslala správu dcére z nového čísla.“

Naia stále hľadá na správy na obrazovke a nevie, čo si má myslieť.

„Takže správa dcére, že je všetko v poriadku, je jej posledná aktivita? Nedostala žiadne ďalšie fotky ani správu, že ju prenasledovateľ našiel?“

„Nie. Pokiaľ to, samozrejme, nebolo odstránené z iCloudu.“

„Ale prečo to nenahlásila?“ pýta sa Naia a kývne hlavou smerom k mnohým fotografiám Silje Thomsenovej na jednej z Raheemových obrazoviek.

„Nahlásila to. Práve som si to vyhľadal. Niekoľkokrát to nahlásila, ale miestne policajné oddelenie nemohlo nič urobiť, pretože odosielateľa nie je možné vystopovať. Sám som to vyskúšal, ale jeho IP adresa sa stále mení, pretože –“

Raheem začne vysvetľovať niečo nepochopiteľné o digitálnej kráľickej nore, čo znemožňuje nájsť odosielateľa. Naia sa pozerá na sériu fotografií Silje Thomsenovej a vulgárne riekanky. Kuchynský nôž a slzný plyn v zásuvke v nočnom stolíku nezvestnej jej nasadia chrobáka do hlavy.

Väčšinu prípadov proti digitálnym prenasledovateľom, ktorí sa vyhrážajú, manipulujú alebo sa mstia svojim obetiam – zvyčajne ženám – musia spočiatku riešiť miestne policajné oddelenia, zatiaľ čo NK3 sa zvykne zapojiť do vyšetrovania len vtedy, ak ide o sexuálnych delikventov, detskú pornografiu alebo vydieranie spoločností a vládnych inštitúcií hackermi. V prípade Silje Thomsenovej však ide o prenasledovanie enormných rozmerov a zo skutočnosti, že neznámy páchatel' to prezentuje ako hru na schovávačku, behá Naii mráz po chrbte. Preruší tok myšlienok a pripomenie si svoje úlohy.

„Takže, sme blízko k vystopovaniu odosielateľa?“

„Nie, vždy skončím v slepej uličke na nejakom serveri v Ázii. No faktom je, že stalker ženu prenasledoval dva mesiace a tá teraz zmizla, takže si musíme pohnúť.“

„Nie je na nás, aby sme rozhodovali o tom, čo sa bude diať. Ak už toto prenasledovanie bolo nahlásené, miestnemu oddeleniu pošleme správu s výzvou, aby –“

„Na to nemáme čas, pretože je tu aj ďalšia vec,“ preruší ju Raheem. Vytiahne na stôl svoj ošúchaný notebook.

„Keď som tú sviňu nemohol vystopovať, rozhodol som sa pohľadať jeho digitálny rukopis v našom archíve, aby som skontroloval, či bol zaznamenaný v súvislosti s inými prípadmi. Nebola tam žiadna stopercentná zhoda, ale jeho rukopis sa podobá rukopisu z iného prípadu.“

„Nič to nemení na tom, že páchatel' sa opakovane dopustil nebezpečného prenasledovania.“

„Ide o prípad vraždy. Neuhádneš však, o ktorý.“

Raheem otočí notebook smerom k Naii, aby videla výsledok jeho vyhľadávania. Zatiaľ čo Naia behá očami po obrazovke, jej nos akoby opäť takmer zacítil vôňu čistiaceho prostriedku z kuchyne Silje Thomsenovej.

8

Dvere do Krauseho kancelárie sú otvorené, no on nesedí za svojím stolom. V susednej miestnosti nájde Naia jeho sekretárku, ktorá jej oznámi, že je na stretnutí s vedením a nechce byť rušený aspoň niekoľko hodín. Naia sa vzdá pokusu zavolať mu a namiesto toho zmení kurz smerom ku schodisku vedúcemu do chodby s kanceláriami vedenia.

Vonku neustále sneží, ale jediné, na čo dokáže myslieť, je zhrnutie prípadu, ktoré si práve prečítala. Po rozhovore s Raheemom sa z vlastnej kancelárie prihlásila do digitálneho archívu prípadov, a keď prešla schvaľovacím procesom, našla prípad, ktorý bol stále označený policajným oddelením vo Vestegnene ako otvorený.

Správy z vyšetrovania prípadu vraždy so všetkými prílohami môžu ľahko zabráť niekoľko stoviek strán v závislosti od dĺžky a zložitosti vyšetrovania, pričom zhrnutie prípadu má zvyčajne okolo štyridsať strán. V prípade Caroline Holstovej je však zhrnutie prípadu takmer dvojnásobne dlhé. Ako prvé Naii padlo do oka to, že hoci vražda devätnásťročného dievčaťa patrila do iného policajného obvodu, než v akom predtým pracovala, jazyk použitý pri vyšetrovaní zločinu bol úplne rovnaký. Aj tu bolo v opisoch cítiť suchú, nedramatickú triezvosť, ktorá vždy ostro kontrastuje s tým, že niekto vzal život inému človeku a zanechal za ním iba zúfalstvo a smútok. Naii trvalo takmer trištvrte hodiny, kým si prečítala zhrnutie, aj keď sa snažila ponáhľať. To, čo vedela o prípade zo správ, doplnil dlhý rad ohavných detailov, ktoré by bola najradšej preskočila. Niektoré pasáže si musela prečítať niekoľkokrát, pretože ich obsah bol taký šokujúci. Keď sa konečne dostala k časti zameranej na prenasledovanie mladej ženy, naskočili jej zimomriavky.

Naia príde k zasadacím miestnostiam na chodbe patriacej vedeniu a pretože vie, že ak sa pokúsi vypýtať si povolenie, odmietnu ju, bez zaklopania otvorí prvé dvere, ktoré uvidí. Pri okrúhlym stole v zadnej časti miestnosti spozná niekoľko vážnych tvárí z vedenia vrátane Krauseho.

Pohľad, ktorý jej venuje, jasne hovorí, že ho práve vyrušila v niečom dôležitom.

„Mám niečo, na čo sa musíš pozrieť,“ povie Naia, keď zastane vo dverách, nevenujúc pozornosť jeho odmietavému výrazu. Krause sa ešte pred niekoľkými hodinami obával, že Naia odíde z jeho oddelenia do Mobilnej jednotky, ale očividne tie obavy striasol, pretože teraz jej venuje tvrdý pohľad.

„Práve teraz nemám čas.“

„Omylom nás zavolali k prípadu nezvestnej ženy vo Vanløse. Jej bývalý manžel ju nahlásil ako nezvestnú a na prvý pohľad tam nebolo nič vyslovene podozrivé, no údaje z jej počítača ukazujú, že ju prenasledovali.“

„Naia, preberieme to neskôr.“ Vidí, ako sa mu malé svaly okolo očí otrávene sťahujú.

„Existujú náznaky, že je to ten istý prenasledovateľ ako v prípade Caroline Holstovej.“

Krause už medzitým netrpezlivým pohybom schmatol kľučku na dverách a už-už sa zdalo, že ich Naii zabuchne priamo do tváre. Po jej slovách sa však zastaví a prekvapene sa na ňu pozrie. Naia nevidí dôvod čakať, kým sa spamätá zo svojho prekvapenia, a pokračuje: „Raheem hovorí, že to vyzerá na rovnaký digitálny rukopis, ale stopovanie odosielateľa správ sa končí v slepej uličke. Prečítala som si zhrnutie prípadu a jednoznačne tam sú určité spoločné menovatele.“

„Caroline Holstová?“

„Áno.“

„A Raheem si je istý?“

„Kybernetici z Europolu nám pomôžu s porovnaním, ale ako som povedala, tá žena z Vanløse zmizla.“

„Ako dlho je nezvestná?“ Krause teraz opäť úplne otvorí dvere a mierne sa nakloní smerom k Naii.

„Od včerajšieho večera.“

„Len od včerajšieho večera?“ opýta sa Krause takmer sklamane.

„Myslím si, že na tom nezáleží. Ak si Raheem myslí, že by to mohol byť ten istý prenasledovateľ, bude najlepšie, ak použiješ horúcu linku na oddelenie násilnej trestnej činnosti a požiadaš ich, aby sa na vec okamžite pozreli. Podklady ti pošlem do desiatich minút e-mailom.“

„Dobrý plán. Ale vezmeš si to ty.“

Naia sa mu medzitým otočila chrbtom a je na odchode. Zastaví sa a neveriacky sa pozrie na Krauseho.

„Ja si to nemôžem zobrat, neriešim nezvestné osoby –“

„Len to musíš rozbehnúť,“ preruší ju. „Spoj sa s oddelením násilnej trestnej činnosti a pošli správu kybernetickému oddeleniu Europolu, že budeme potrebovať ich pomoc.“

„Raheem sa ich už pokúsil kontaktovať. Neodpovedajú, a ako som povedala, ja nie som tá –“

„Hovoríš, že treba konať rýchlo,“ znova ju preruší Krause, „a zdá sa, že v prípadoch už máš prehľad. Spoj sa s naším styčným dôstojníkom v Európe a povedz mu, nech na to pritlačí. Poznáš ho. Nevola sa náhodou Hess?“

Krause rýchlo zatvorí dvere Naii pred nosom a tá chvíľu iba stojí bez pohnutia. Hoci je to nepodstatné, zvažuje, či by nemala znova otvoriť dvere a povedať, že v žiadnom prípade nemá pocit, že pozná človeka, ktorého spomenul Krause.

Namiesto toho sa otočí na päte a vytiahne mobilný telefón, aby povedala Raheemovi, že sa musia zastaviť v oddelení násilnej trestnej činnosti. Začína ju bolieť hlava a nepomohlo jej, že na ňu Krause vytiahol Marka Hessa. Naposledy, keď sa jej ozval, bol na ceste do Moldavska, a ona dúfala, že sa v tej krajine usadí natrvalo.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vtáčatko.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.